

Præfatio,

IN QUA, POST ENUMERATAS SANCTI CYPRIANI OPÉRUM EDITIONES,

DE S. MARTYRIS DOCTRINA PLURIBUS DISSERITUR.

AUCTORE D. PRUDENTIO MARAN, O. S. B.

Ad hanc præfationem aggredienti nec S. Cypriani laudes persequi necessarium videtur, nec Baluzii laborem commendare. Conspirans omnium in Cypriani admiratione consensus, favoris aucupia non desiderat : editori suffragatur eruditionis fama et plurima in antiquis scriptoribus edendis et emendandis industria. Multa quidem exstant Baluzii laborum monumenta, nec cuiquam fere concedit, qui rem litterariam auctius ditaverit ; sed, præterquam quod ad hoc extremum opus longo usu exercitatus accessit, nunquam alias videtur operæ et labori minus pepereisse in vetustis codicibus undique comportandis et evolvendis. Jussus hac urbe abscedere anno 1710, consilium edendi Cypriani non abiecit, nec intermisit laborem, quem tamen, redux sub finem anni 1715, novo conatu repetiit, ac tandem typis cœpit mandare anno 1717. Jam prelum absoverat genuina Cypriani opera ac maximam partem Baluzii annotationum, cum eum utiliter laborantem vita defecit die 28 mensis Julii, anno ætatis 88, Christi 1718. Mortuo Baluzio, non sine litteratorum omnium desiderio, novæ hujus editionis opus diu interruptum pependit, sed, anno 1724, rev. admodum pater domnus Dionysius de Sainte-Marthe, superior generalis congregationis Sancti-Mauri, pluribus rogante typographiæ regiæ præfecto, rem uni ex suis commisit, qui libenter oneri successit, et ab alio adjutus telam a doctissimo viro nondum absolutam pertexere conatus est, cum iis edendis et emendandis quæ Baluzius intacta reliquerat, tum vero, ut in pluribus aliis Patribus perecommode factum est, uberius de rebus gestis Cypriani deque illius doctrina disse-
rendo. Ut promissis satisfiat, nonnullæ S. Martyris sententiæ in hac præfatione, quam vita Cypriani proxime sequetur, æquis ponderibus examinandæ sunt : sed antea variæ illius operum editiones recensendæ videntur.

Variæ operum Cypriani editiones quæ in ipsis typographiæ incunabilis adornatæ ac postea pluribus in locis repetitæ sunt, quanta fuerint hujus scriptoris legendi studia declarant. Tres antiquissimæ memorantur : Romana, an. 1471, per Conradum Sweinheim et Arnoldum Pannartz; Veneta, an. 1471, per Vindelinum Spirenseni; tum quæ dicitur *innominata*, quia nec urbis nec typographi nomen adscriptum. Testatur editor Oxoniensis usum se esse tribus editionibus : « Ad manum habui, » inquit, « editiones vetustissimas, Spirensis anni 1471; innominatam, cui nec patria nec ætas affigitur, nec non illam Remboldi anni 1512. » Sed tamen editio illa quæ *Spirensis* vulgo dicitur, non Spiræ, sed Venetiis excusa, ut jam observarunt eruditorum nonnulli; et eorum errori, qui illam Spiræ attribuant, locum dedit nomen Vindelini Spirensis, a quo perfecta fuit anno 1471. Nam Joannes Spirensis mortuus est Venetiis anno 1470; ejusque officio et laboribus in eadem urbe successit frater Vindelinus, cui proinde debetur hæc editio. Id patet ex his versibus, qui ad calcem editionis librorum *de Civitate Dei* ab eodem Vindelino adornatæ leguntur :

Qui docuit Venetos exseribi posse Joannes
Mense fere trino centena volumina Plini,
Et totidem magni Ciceronis Spira libellos,
Cœperat Aurelli; subita sed morte peremptus
Non potuit cœptum Venetis finire laborem.
Vindelinus adest ejusdem frater et arte
Non minor; Hadriacaque morabitur urbe.

M. cccc. lxx.

Ex his maxime dubium videtur quod ait, post nonnullos alios, eruditus auctor *Annalium Typograph.* tom. 1, Vindelinum in Germaniam abiisse et anno 1571 Bartholdi opera ibi edidisse. Recenset idem scriptor libros a Vindelino Venetiis ann. 1572 et 1577 editos.

Prodiit Parisiis, anno 1512, alia editio operum Cypriani ex typographia Bertoldi Remboldi et Joannis Waterlooës. Accesserunt in hac editione *Cardinalia Christi Opera, Expositio in symbolum Apostolorum et Passio S. Cypriani*; libro sive epistola *de Aleatoribus*, et aliis nonnullis quæ ad Robertum Fortunatum missa fuerant,

in aliud tempus rejectis. Is enim Robertus Fortunatus provinciam recognoscendorum Cypriani operum suscepit; vel potius, ut ipse testatur in epistola nuncupatoria ad Ruricium Blesensem, virum senatorium, eo aut lectionibus aut rebus familiaribus occupato, Guillelmus Potetus et opus insigne relegit, emaculavit, et annotationibus quibusdam non negligendis, locorumque Bibliæ et aliorum citationibus, vel, ut aiunt, quotationibus ad marginem perpulchre multoque cum labore donavit: et post epistolam nuncupatoriam, alia ab eodem Fortunato apposita est, quæ de utilitate librorum Cypriani, ac de ejus eloquentia pertractat, eum hæc inscriptione: C. DE P. JACOBO GRASOLARIO, CIVI VENETO, SALUTEM DICIT. Cæterum, hæc editio satis accurata est, ac in multis, quæ perperam in sequentibus editionibus mutata fuerant, cum codicibus inss. consentit. Dicit Erasmus usum se esse « præsidio trium editionum, Romanæ, quæ nihil vidi, » inquit, « depravatus, et tamen hæc alicubi profuit; cujusdam alterius, cujus titulus excidit, et Badianæ. » Editio illa, quam Erasmus celeberrimo Badio attribuit, eadem videtur esse ac Rembolti; observat enim Erasmus librum *de cardinalibus Christi operibus* « in editione Badiana separatim haberi a reliquo volumine: » id quod videre est in Rembolti editione, quæ jam absoluta hoc opus separatim additum fuit. Alia editio, cujus titulus exciderat, forte eadem fuit ac innominata. Quod spectat ad Romanam, testatur Fridericus Rheinartus usum se esse « ambabus illis ex inelytre reipublicæ Noribergensis bibliotheca benevolentissime communicatis operum Cypriani editionibus, anno jam tum m. cccc. lxxi, ante typographica vix adulta publici juris factis, Romana, haud dubie diversa ab illa qua Henr. Gravius in edit. Colon. anno 1544, præter Badianam quamdam et aliam, usum se esse, nihil autem depravatus vidisse scribit, et Spirensi, cujus artifex Vindelinus quidam laudatur. » Gravius cum Erasmo confundit Rheinartus; nec cuiquam facile probabit Romanam editionem anni 1474, quæ usum se esse dicit, diversam esse ab ea quam Erasmus commemorat.

Erasmus, qui tot sanctorum Patrum editionibus præclare de re ecclesiastica et litteraria meritus est, suam in Cypriano operam non passus est desiderari. Prodiit, eo accurante, Cyprianus an. 1520, Basileæ, fol. ex officina Frobeniana, sed multo quam in superioribus editionibus locupletior. Primus enim in lucem edidit Erasmus litteras de hæreticis baptizandis *ad Quintum, ad Jubatanum et ad Pompeium*, lib. tertium *Testimoniorum*, ac sententias episcoporum in concilio Carthaginensi tertio: ejusdem diligentæ debentur tres tractatus, *de Laude Martyrii, de Disciplina et Bono Pudicitia, et ad Novatianum hæreticum*, quos et si Cypriano adjudicant plerique critici, nemo tamen antiquissimos et Cypriano dignos negaverit. His adjunctæ fuerunt duæ orationes Cypriano affectæ. Sensit Erasmus, vir emunctæ naris, hæc opera non esse Cypriani; sed, quod satis mirari non possum, aliud opus, cujus auctor Diocletiani et belli adversus Tureas meminuit, inter certissimos Cypriani fetus ascribit; librum dico *de Duplici Martyrio ad Fortunatum*; quo invento visus est sibi, si ei credimus, magnum quemdam thesaurum invenisse: « Hunc in vetustissima, » inquit, « bibliotheca repertum adjecimus; utinam et liceat cætera hujus viri salutifera scripta pervestigare! » Sed hujus libri artificem esse Erasmus, ac ingenii sui opus Cypriano subdidisse pronuntiat Henricus Gravius, cui videtur hæc in re Pamelius assentiri. Certe hætenus nec bibliotheca, ex qua hunc librum eruit Erasmus, cognita cuiquam fuit; nec codex quo se usum esse indicat, cuiusquam in manus pervenit. Et res et verba stylum Erasmi redolent; et, quod suspicionem auget, nonnulla Scripturæ testimonia, ut observat Pamelius, ita prorsus in hoc libro, ut in aliis Erasmi elucubrationibus redduntur. Hæc editio sæpe repetita variis in locis, ut Basileæ apud eundem Frobenium anno 1523, 1538, fol., addit Fabricius 1510, fol., ut Colonix 1523, 1544; ut Lugduni 1528, 1537, 1544, 1554, Parisiis 1544. Sed de his rebus tam parum convenit inter eos qui scriptores ecclesiasticos recensere, aut librorum texere catalogos, nihil ut certo statuere possit, nisi qui has omnes editiones oculis suis viderit, quod mihi fateor usu non venisse. Inter has autem editiones insignis illa est ac præcipue memoranda, quam Henricus Gravius doctissimus Dominicanus anno 1544 Colonix dicitur accurasse; sed monet Baluzius in notis (p. 281) hanc editionem non ab ipso Gravius adornatam fuisse, sed ab alio, qui usus est quodam exemplari edito, Gravius partim conjecturas, partim ex codice mss. varias lectiones ad marginem continente. Recenset Fabricius editiones Cypriani operum Colonix anno 1520, apud Henricum Alopecium; Venetiis anno 1547, Antuerpiæ anno 1544: addere potuisset 1542, apud Joannem Crinitum. Thomæ Jamesii Cyprianum redivivum Londini, 1600, numerat idem Fabricius, qui et de his rebus et de iis a quibus Cyprianus vernaculis linguis illustratus, aut nonnulla illius opera separatim edita sunt, consuli potest.

Quidquid ex Cypriani operibus adhuc in bibliothecis latebat, id Paulus Manutius et Guillelmus Morelius tam accurate collegerunt, ut nihil post eos repertum fuerit quod Cypriano passet adscribi: Pauli Manutii opera lucem viderunt liber *de Spectaculis* et *Epistolæ* in ordine Pamelii. 3, 17, 19, 23, 26, 27, 29, 50, 58, 59, 60, 78, 80, 82, 85. Adhibiti sunt codices vetustissimi ad hanc editionem, quæ Romæ prodiit apud Paulum Manutium anno 1565. Nuncupata est S. Carolo Borromeo qui, ut ibidem testatur Manutius, totus in eam curam incubuerat, « ut omnia Cypriani scripta, mendis antea deformata, in veterem illam integritatem ac speciem, accersito etiam Verona miræ vetustatis exemplari, accurata doctorum virorum industria restituerentur. » Transtulit Morelius in suam editionem quæcumque Paulus Manutius e tenebris eruerat; hisque addidit epistolam Firmilianæ ad Cyprianum, Celerini ad Lucianum et Luciani responsionem, epistolam Celsi ad Vigilium, libros *de Aleatoribus adversus Judæos qui insecuti sunt Christum, de duodecim Abusionibus sæculi, Cœnam Cypriani*, et carmina S. Martyri adscripta. Prodiit editio anno 1564; sed, antequam absoluta esset, immortalis est huic labori doc-

tissimus typographus, de re ecclesiastica et litteraria optime meritis. Nuncupatoriam epistolam Carolo IX inscripsit Adrianus Turnebus. In ea regem christianissimum precatur ut liberos et uxorem Morelii, quos ille inopes reliquerat, beneficentia sua juvet, aliquidque elargiatur ad ars alienum, studio de republica benemereendi contractum, luendum atque dissolvendum, ac annua Morelio ab Henrico rege constituta, sed quibus perfrui temporum iniquitas ac ærarii angustiae non permiserant, liberaliter restitui jubeat atque persolvi.

Cyprianum non auxit Pamelius, sed pluribus locis ope codicum mss. emendavit, novo Epistolarum et aliorum operum ordine, eruditis notis, vita ex ipsius operibus collecta, indicibus copiosis illustravit. Antequam Manutii et Morelii editiones prodirent, jam Pamelius statuerat hunc laborem suscipere; sed ejus consilium interpellarunt studia theologiae ac profectio in Gallias. At ubi vidit duas illas editiones, sperans se illarum et aliarum vetustiorum et codicum mss. præsidio aliquid accuratius et suis numeris absolutius elaborare posse, tanto animi ardore in opus incubuit, ut omnia typis matura essent anno 1566; sed Belgici motus moram attulerunt. Prodiit tandem hæc editio Antuerpiæ anno 1568; ibidem repetita est anno 1589, Coloniae 1617, Parisiis autem 1574, 1605, 1616, 1644. Addit bibliotheca Barberina Paris. 1607 et 1652, Fabricius Paris. 1655, et Colon. 1617, 1652; sed hæc, ut jam dixi, non valde certa. In catalogo librorum bibliothecæ Lugduni-Batavorum recensetur editio Colon. Agrip. 1575. Antevertit Pamelius Joannem Harrisium Anglum, Thomæ Moro quondam a secretis, qui idem consilium intendebat edendorum Cypriani operum. Is libenter Pamelium jovit variis sui exemplaris lectionibus; operam eidem navarunt Joannes Clemens, medicus, etiam Anglus, necnon Antonius et Valerius Cauchii, jureconsulti Ultrajectini fratres, communicatis patris sui castigationibus et conjecturis. Hæc discimus ex Pamelio in epistola nuncupatoria, quæ inscripta est Viglio Zuichemo Frisio, S. Bavonis apud Gandavenses præposito.

Simon Goulartius edidit Genevæ, anno 1595, opera Cypriani, ordinem Pamelii et contextum secutus, sed de suo addens longas et operosas ad legendum observationes, quibus Pamelium refellere et S. Cyprianum calvinistam facere conatus est. Prodiit Parisiis, anno 1648, editio Rigaltii, aucta libro *de Rebaptismate*, quam secuta est in eadem urbe, an. 1666, editio Priorii cum notis Rigaltii et aliorum, adjunctis Cypriano scriptis Minueii Felicis, Arnobii, Commodiani, necnon Julii Firmici *de Errore profanarum Religionum*. Nova editio epistolarum Cypriani, prætermisissis aliis pertractationibus, prodit anno 1681; cujus titulus sic habet: « S. Cæcilii Cypriani, Carthuginensis episcopi ac tandem martyris, ac aliorum quorundam ad ipsum vel in simili causa scriptæ epistolæ LXXXIII, ordine Pameliano locatæ, ex editione Goulartiana in sectiones divisæ, et cum S. Augustini ad Cypriani argumenta de baptismo hæreticorum responsionibus suo loco subjunctis, variis etiam Pamelii, Rigaltii aliorumque lectionibus et conjecturis, ut et Gratiani in decreto Lombardi in libris Sententiarum, ac Thomæ Aquinatis in Summa theologiæ, allegationibus in margine notatis, et aliquot denique utilibus indicibus seorsum editæ, studio Frederici Reinharti theol. in universit. Altdorfina P. P. et ecclesiæ ibid. ministri. Altdorfi typis et impensis Henrici Meyeri, universitatis typographi. »

Proxime secuta est, anno 1682, Oxoniensis editio e theatro Seldoniano, cum codicibus mss. collata, notis Pamelii, Rigaltii ac ipsius etiam editoris illustrata, pluribus aucta pertractationibus Arnoldi Bonæ-Vallis abbatis, Cypriani Antiocheni Confessione, et antiquo paschali computo. In hac adornanda editione duorum protestantium episcoporum enituit industria, Joannis Felli, Oxoniensis episcopi, et Joannis Pearsonii Cestriensis; quorum primus editionis summam in se suscepit, alter annales Cyprianicos, qui sancti Martyris operibus præfiguntur, non sine multa eruditionis laude elucubravit. Hæc editio recusa est Bremæ anno 1690, Amstelodami 1699. Ita Fabricius; sed aliter visum Casimiro Oudins, qui tres editiones commemorat post primam Oxoniensem.

Nec tot Cypriani operum editiones, nec honorifica non paucorum hominum de novissima Oxoniensi judicicia Baluzium deterruerunt, quominus novam susceperet. Nam, cum videret singulis editionibus sua inesse vitia, dum aut vitiosi codices mss. adhibentur, aut superiores editiones, ubi opus non erat, emendantur, ubi opus erat, incastigatæ relinquuntur, non desperavit S. Martyris contextum sic emendari posse, ut purus et intaminatus tandem aliquando prodiret. In hoc potissimum penso elaborandum sibi esse intelligens, præter codices mss. qui Pamelio, Rigaltio et Anglis usui fuerant, alios circiter triginta in subsidiis sibi adhibuit. Horum notitiam infra subjiciam, qualem ex Baluzii notis colligere licuit: nam, cum varias lectiones vir eruditus, e codicibus mss. excerptas, in exemplaribus editis inseruisset, distracta sunt hæc exemplaria cum aliis bibliothecæ Baluzianæ libris, neque ex illis nisi perpaucæ reperire potui. Addidit etiam Baluzius observationes et notas, in quibus plerumque rationem eorum reddit, quæ in contextu immutanda judicaverat, interdum etiam, ut abundabat eruditione, in antiquis rebus illustrandis stylum exacuit. Periniquè fœcerem, si, cum illius elucubratio præter paucissimas paginas ipso adhuc vivente excusa fuerit, ex debita illius labori laude aliquid in me derivarem; quin etiam cum mihi illius notas expendere, et cum ipso S. Cypriani contextu contendere per tempus non licerit, judicium meum non interponam, sed publico assentiar. Non tamen dissimulare possim me sæpe animadvertisse contextum Cypriani, ut ab homine doctissimo in tanta codicum mss. copia fieri par erant, percommode emendari.

Quod spectat ad opera Cypriano adscripta, jam bona pars typis mandata fuerat, cum Baluzium nobis

mors abstulit. Præter tres illas pertractationes, de *Spectaculis*, de *Laudè Martyrii*, et de *Rebaptismate*, quas Baluzius cum genuinis Cypriani operibus conjunxit, absoluti erant libri de *Bono Pudicitia*, de *Malefactoribus*, ad *Novatianum Hæreticum*, de *Montibus Sina et Sion*, duæ *Orationes* Cypriano affectæ, tractatus Arnoldi, Bonæ-Vallis abbatis, de *novissimis Verbis Domini in cruce*, ejusdem liber de *cardinalibus Christi Operibus*, duobus aut tribus foliis exceptis. In his quæ supererant emendandis et edendis elaborandum fuit. Atque equidem, si novam Cypriani operum editionem suscepissem, fateor me non pauca ex tam gravi sarcina deoneraturum fuisse. Sed, cum intelligerem vicariam me operam ad hanc editionem absolvendam afferre, cautius mihi agendum fuit. Itaque retinui quidquid habuit editio Pamelii, quia sic visum Baluzio fuerat. Sed ex iis quibus Angli Cyprianum oneraverunt, necessarium esse duxi elucubrationes Arnoldi Bonæ-Vallis de *Operibus sex dierum*, et de *Laudibus beatæ Virginis*, ejusdemque *Meditationes* expungere; tum ne volumen nimiam in molem cresceret (auctum enim fuisset decem foliis), tum quia alia exstant in bibliothecis nostris ejusdem Arnoldi opera, quæ pari jure ac tres illæ elucubrationes, in hanc editionem recipi debuissent. Placuit eruditis viris, quos in consilium adhibuimus, ut neutris aditus daretur. Computum paschale, quod idem Angli ediderant, eliminare statuerat Baluzius; et cum opera Cypriano adscripta ex editione Oxoniensi excerpisisset, istud de industria omiserat. Eo libentius illius voluntati obsecuti sumus, quod hic libellus nec Cypriano tribui possit, nec cuiquam valde prodesse, ac præterea variarum lectionum sylvæ et longioribus notis luxuriet, quæ ad institutam hujus editionis rationem accommodari non poterant. Haud equidem numeraverint inter meliora antiquitatis monumenta Confessionem Cypriani, quam editor Oxoniensis latine vulgavit; sed tamen, quia eam Baluzius omittendam non esse judicavit, ac præterea in pretio fuit apud Gregorium Nazianzenum, Eudociam et Photium, non modo illam in hac editione desiderari non passus sum, sed etiam in locum latinæ interpretationis, quam pluribus locis hiuleam, innumeris aliis corruptam Angli dederant, græcum ipsum contextum ex bibliotheca illustrissimi comitis de Seignelay liberaliter suppeditatum, ac novam interpretationem substituere non dubitavi. Spuria opera sic edere instituerat Baluzius, ut haberentur in Oxoniensi editione: id quod perspicui potest ex his quæ typis, eo adhuc vivente, mandata diximus. Sed, cum viderem ex his monumentis nonnulla esse magni pretii, eaque quo sæpius cum Cypriano edita fuerant, eo plures nævos traxisse, vetustas editiones et antiquos codices mss. quotquot in hac urbe reperiri potuerunt, in subsidium vocavi, eorumque ope et præsidio plurimam majorem in modum deformata, præsertim in libro de *Singularitate clericorum*, *Expositione symboli*, et *Epistola Celsi ad Vigilium* in pristinum nitorem restitui. In hoc etiam Baluzii vestigia premere non potui, quod cum suas ille notas post contextum rejecisset, ego varias lectiones margini apposuerim. Sed nec Baluzio notis interdum uberioribus indulgenti, nec mihi in sola contextus emendatione immoranti aliter facere integrum fuit. Ad hanc emendandi contextus operam alia accessit, quam pro facultatis mediocritate, in explananda S. Cypriani doctrina, in rebus illius gestis ad criticæ normam expendendis, navavimus.

I. — CYPRIANI SENTENTIA DE UNITATE ET INFALLIBILITATE ECCLESIAE.

Quæ ex Cypriani scriptis ad veritatis defensionem eruere aggredimur, ea quo magis perspicua sunt et ad omnium captum accommodata, eo minus cavillando eludi possunt; et quo majorem tertio Ecclesiae sæculo admirationem habuerunt, eo aptiora videntur ad eos permovendos qui tria Ecclesiae priora sæcula rejicere non audent. Scribebat Cyprianus doctis pariter et indoctis, ejusque doctrina non tantum in Africae luce versabatur, sed in Italiam navigabat et ad remotissimas Occidentis Orientisque ecclesias perferebatur. Itaque illius de Ecclesia, de sacramentis, excepta de baptismo hæreticorum quæstione, de Christi divinitate ejusque gratia testimonia, non unius episcopi, nec ecclesiae unius, sed omnium illius ætatis Catholicorum testimonia existimari debent. Quemadmodum autem unitatis amor inter virtutes Cypriani præcipue enituit, sic in ejus scriptis nihil vehementius commendatur, nihil accuratius defenditur, quam unitas Ecclesiae. Facile profecto ex ejus dictis tria potissimum perspiciet quisquis non omnem amorem veritatis animo eiecit: 1° Ecclesiam quæ a Christo per Apostolos fundata est, omnibus conspicuam ac visibilem esse; 2° nec perire, nec ullo errore aut schismate corrumpi posse; 3° ita unam esse, ut quæcumque ab ea sectæ discesserunt, ut a vera Ecclesia, ita ab æterna salute alienæ sint.

Nota non erant sancto Martyri invisibilis ecclesiae commenta, quæ longe recentiore memoria excogitata sunt; sed eam Ecclesiam intelligit in qua zizania cum frumento, vasa fictilia cum aureis et argenteis usque ad diem iudicii permista cernerentur (pp. 63 et 74), quæ super Petrum Domini voce fundata una est et in multitudinem latius incrementum fecunditatis extenditur, ac Domini luce perfusa, per orbem totum radios suos porrigit; in qua episcopatus unus est, ejus a singulis in solidum pars tenetur (de *Unit. Eccles.*, pag. 195), in qua per temporum et successionum vias episcoporum ordinatio et Ecclesiae ratio decurrit, ut Ecclesia super episcopos constituitur, et omnis actus Ecclesiae per eosdem præpositos gubernetur (Epist. xxvii). In his et aliis ejusmodi locis nulla residet suspicio ecclesiae invisibilis; neque enim lapsos hortaretur Cyprianus ut Ecclesiae invisibilis decretis obsequantur, aut confessores ut ad Ecclesiam invisibilem redeant; nec episcoporum successionem habet ecclesia invisibilis, nec per totum orbem radios suos diffundit.

Sed, ne quis dicat Ecclesiam primis sæculis hos titulos meruisse, at postea rerum faciem fuisse mutatam, occurrit his calumniis Cyprianus, ac visibilem illam Ecclesiam nullis hominum viribus everti, nullo errore superari, nullo schismate dividi posse contendit. Quid de persecutionibus imperatorum senserit, perspicui potest ex libro *de Lapsis*, ubi horrendam illam persecutionem, quam Decius accendit, divino consilio permissam fuisse docet, ut pietatis studium, longa pace refrigeratum, exsuscitaretur; sic etiam persecutionem Galli et Volusiani Romæ prorupisse observat, « ut ad confundendos hæreticos et retundendos ostenderet Dominus quæ esse: Ecclesia..., qui essent quos inimicus lacesseret, qui contra quibus diabolus ut suis parceret (*Epist. LVIII*). » Sic de perpetuitate Ecclesiæ sentientem nec hæreses nec schismata terrebant: prædicta hæc sciebat a Christo et Apostolis, nec quemquam mirari debere cum eveniunt (*Epist. LV*). Nullo autem errore Ecclesiam infici, nullo schismate corrumpi posse pluribus locis declarat, imprimis in libro *de Unitate Ecclesiæ*, ubi sic loquitur (*pag. 195*): « Adulterari non potest sponsa Christi; incorrupta est et pudica; unam domum novit, unius cubiculi sanctitatem casto pudore enstodit...; dicit Dominus: *Ego et Pater unum sumus*: et iterum de Patre et Filio et Spiritu sancto scriptum est: *Et hi tres unum sunt*. Et quisquam credit hanc unitatem de divina firmitate venientem, sacramentis cælestibus coherentem, scindi in Ecclesia posse, et voluntatum collidentium divortio separari! » Et paulo post: « Quia Christi populus non potest scindi, tunica ejus per totum textilis et coherens divisa a possidentibus non est: individua, copulata, connexa, ostendit populū nostrū, qui Christum induimus, concordiam coherentem; sacramento vestis et signo declaravit Ecclesiæ unitatem. Quis ergo sic sceleratus et perfidus, quis sic discordiæ furore vesanus, ut aut credat scindi posse, aut audeat scindere unitatem Dei, vestem Domini, Ecclesiam Christi? » Erat ergo perspectum S. Martyri, quamvis hæreses Ecclesiam oppugnent, quamvis schismata nonnullas illius partes avellant, Ecclesiam tamen suo semper robore stare, nec veritatem, quam Christus illi commisit, ulla hæresi infuscari, aut unitatem schismate corrumpi posse. Hinc inter sectas quæ ab Ecclesia discedunt, et Ecclesiam ipsam tantum ponit discriminis, quantum inter hominum et Dei opus; ac Novatianum stultitiæ arguit, « quod cum sit a Christo una Ecclesia per totum mundum in multa membra divisa, item episcopatus unus multorum episcoporum concordia numerositate diffusus, ille post Dei traditionem, post connexam et ubique conjunctam catholicæ Ecclesiæ unitatem, humanam conetur facere Ecclesiam (*Epist. LII*). »

Quod ex his principiis necessario sequitur, numquam accidere posse ut justa sit causa ab Ecclesia discedendi, id etiam sæpe a Cypriano docetur: quoscumque enim videbat ab Ecclesia discedere, eos propria sententia damnatos dicebat, ita ut necesse non esset aliud de illis iudicium institui. Sic ait (*Epist. XLIX*) Novatianum, « qui eieci de Ecclesia et excludi habebat, iudicium sacerdotum voluntaria discessione præcessisse, quasi evasisse sit poenani, prævenisse sententiam: » et in libro *de Unit. Eccles.*, p. 200. « Aversandus est talis, » inquit, « atque fugiendus quisquis fuerit ab Ecclesia separatus. Perversus est lujusmodi, et peccat et est a semetipso damnatus (Vid. *Epist. XI*). » Ex his facile perspicitur unam prorsus et individuum esse Christi Ecclesiam, quamvis plures sectæ veram se Ecclesiam Christi esse intendant. Nam plus una esse non potest quæ errore et schismate non possit everti, et a qua sine scelere discedi non possit. Id autem mirifice confirmant omnes Cypriani sententiæ. Ecclesiam « quæ et vivit in æternum et vivificat Dei populum (*p. 127*), » ita unam esse contendit, ut, si apud Novatianum fuit, apud Cornelium non fuisse declaret (*p. 152*). Hinc toties Ecclesia hortus conclusus, fons signatus dicitur, ut in eadem pagina; sponsa Christi, quæ sola filios generare potest, quæque cum Christo individuus nexibus coheret (*pp. 63, 108, 140, 147, 195*). « Itane Ecclesiæ catholicæ unitatem de divinæ dispositionis dignatione venientem (*p. 128*), » comparare non dubitat Cyprianus cum unitate Christi (*p. 152*), cum unitate Dei (*p. 202*), cum unitate Trinitatis (*p. 196*).

Atque hic fuit cardo omnium controversiarum quæ sancto Cypriano supervenerunt. Cum Felicissimus et quinque presbyteri nonnullos ex lapsis a Cypriani communione abstraxissent, ac speciosis causis scelus suum prætexerent, quantus dolor exstitit Cypriani in hæc animarum sibi creditarum perniciem! quanto eharitatis studio hortatur ut vitent lupas qui salutem promittunt, « ne qui deliquit veniat ad salutem; » qui Ecclesiam spondent, dum id agunt, ut qui illis credit « in totum ab Ecclesia pereat (*Epip. xxxviii et xl*). » Nihil autem apertius videbatur Cypriano ad eos qui decepti fuerant deterrandos, quam ut eos demonstraret in Ecclesia cum episcopis et plebe Christi communicare non posse, si schismatis duces sequantur. Revera sic impressa erat et insculpta etiam plebeculæ animis hæc doctrina, unam prorsus esse Ecclesiam, nec ab ea discedendi justam causam incidere posse, ut schismatis signiferi spe redeundi in Ecclesiam ducerent et lactarent quos deceperant; sed fraudem nudavit ordinatio Fortunati quem pseudoepiscopum Carthaginensem constituerunt. « Namque ii quibus in præteritum, » inquit Cyprianus (*Ep. LV, p. 87*), « præstigia obtendebantur et dabantur verba fallacia, quod simul ad Ecclesiam regressuri dicerentur, posteaquam viderunt illic pseudoepiscopum factum, frustratos et deceptos se esse didicerunt, et remeant quotidie atque ad Ecclesiam pulsant. » Novatiani factio, ut pietatis pelle nitidior erat quam Felicissini, ita majorem perniciem traxit: ipsorum etiam confessorum oculus perstrinxit fucatus color; gravavit Cyprianum et contristavit, ut ejus verbis utar (*Ep. XLIV*), et intolerabilis pereulsi pene prostrati pectoris mœstitia perstrinxit, quod semetipsi a Christi grege et ab ejus pace et concordia separassent; quod eos de carcere prodentes schismaticus et hæreticus error excepisset (*Epist. II*). Non parum profuit his confessoribus Cypriani adhortatio, ut illatum unitati damnum felici reditu repara-

rent : nam « cognito suo errore, » ut ait sanctus Cornelius (Epist. XLVI), « ad Ecclesiam unde exierant, simplici voluntate venerunt. » Confessi sunt errorem coram Cornelio et quinque aliis episcopis, et Romano presbytero et ipsa plebe, cujus magnus concursus factus fuerat, declararunt sinceram suam mentem semper in Ecclesia fuisse; neque enim se ignorare « unum Deum esse, et unum Christum esse Dominum, unum Spiritum sanctum, unum episcopum in Ecclesia catholica esse debere. » Si qua tamen secta schismatis notam effugere, et vere Ecclesie pars videri posset, id sibi in primis Novatiani secta vindicaret, ut quæ nec Ecclesie dogmata saltem in primordiis, nec exteriorem religionis formam violaret. Sed Cyprianus contendit parvi referre quid Novatianus doceat, « cum foris doceat. Quisquis ille est, » inquit (Epist. LI, p. 73), « qualiscumque est, Christianus non est qui in Ecclesia Christi non est. » Idem docet pluribus aliis in locis, præsertim in; epistola ad *Magnum*, ubi sic loquitur (p. 131): « Neque enim Dominus noster Jesus Christus, » inquit, « cum in Evangelio suo testaretur adversarios suos esse eos qui secum non essent, aliquam speciem hæreseos designavit, sed omnes omnino qui secum non essent, et secum non colligentes gregem suum spargerent, adversarios suos esse ostendit, dicens : *Qui non est mecum, adversum me est; et qui mecum non colligit, dispergit.* Item beatus Joannes apostolus, nec ipse ullam hæresim aut schisma discrevit, aut aliquos speciatim sepeares posuit, sed universos qui de Ecclesia exiissent, quique contra Ecclesiam facerent, antichristos appellavit, etc. » Quamobrem declarat S. Martyr ne martyrium quidem extra Ecclesiam a damnatione liberare. « Ardeant licet flammis, » inquit in libro *de Unit. Eccles.* p. 199, « et ignibus traditi vel objecti bestiis animas suas ponant, non erit illa fidei corona, sed poena perfidie, nec religiosæ virtutis exitus gloriosus, sed desperationis interitus. Occidi talis potest, coronari non potest. » Eadem sententia sæpe alias occurrit, ut in eodem libro *de Unit.*, p. 198, et in Epist. LI, p. 71, et in LVII, p. 93.

Si quis autem suspicetur Cyprianum amore unitatis longius quam par est efferri, is admonendus est cæteras omnes ecclesias cum Cypriano de his principiis consensisse, quamvis non easdem ac ille consecutiones deducere, nec baptismum rejicerent hæreticorum. Hoc enim argumento adversarios suos refellebat Cyprianus, quod Spiritum sanctum extra Ecclesiam nec haberi nec dari posse faterentur : « Qui quamquam pertinaces alias et indociles, » inquit (Epist. LXXVI, p. 153), « vel hoc tamen confitentur, quod universi sive schismatici sive hæretici, non habeant Spiritum sanctum; et ideo baptizare quidem possunt, dare autem Spiritum sanctum non possunt, in hoc ipso a nobis tenentur ut ostendamus nec baptizare eos omnino posse qui non habeant Spiritum sanctum. » Eodem argumento cum ipse Cyprianus passim utitur, tum etiam Firmilianus (p. 147). Perspicuum ergo est et Cypriani testimonio et omnium qui tunc erant Christianorum consensu, inter varias societates quæ sibi christianæ religionis professionem arrogant, unam aliquam esse extra quam salus æterna comparari non potest, sive leviter erretur, sive etiam schismati nullus error addatur; nedum ipsa cum sectis ab ea avulsis in unius communis Ecclesie compositionem venire possit. Si quæ enim sectæ ab Ecclesia abscissæ notas et jura veræ Ecclesie retineant; frustra veteribus sectis objecta fuit episcoporum successio, et episcopatus per totum orbem unitas; frustra vetus Ecclesia unicam se esse sponsam, nunquam errare posse, nunquam a se discedendi causam legitimam incidere posse, ac ne martyrium quidem discedentibus ad salutem prodesse contendit. Alfiingendus ergo impius et crudelis error toti antiquæ Ecclesie, vel potius Apostolis, a quibus solis conflare potuit mirificus ille consensus, quem de veræ Ecclesie notis inter omnes Christianos conspirasse cernimus.

Mira sunt quæ Dodwello S. Cypriani de unitate sententiam examinanti placuerunt. Statuit enim in his S. Martyris disputationibus « non agi de illius Ecclesie unitate quam catholicam hodie dicimus, quæ nimirum omnes ambitu suo per terrarum orbem ecclesias particulares complectitur, sed de ipsis dumtaxat ecclesiis particularibus (*Dissert. Cyp.*, 7). » Verissimum quidem illud est quod probat Dodwellus unumquemque episcopum in sua ecclesia principium esse unitatis, eique ab omnibus obtemperari oportere, sed ita tamen, si cum aliis episcopis communicet; secus vero si ab universa Ecclesia discedat : tunc enim principium potius discordiæ et schismatis foret quam unitatis. Atque, ut in Cypriano immoremur, facile demonstratur sic Ecclesie unitatem in his disputationibus a S. Martyre defendi, ut Ecclesie universalis notio illius animo semper obversetur. Id perspicitur ex ipso testimonio quod Dodwellus ad causæ suæ defensionem ex libro *de Unitate Ecclesie* excerptis : « Quomodo solis multi radii, sed lumen unum » inquit, pag. 193, « et rami arboris multi, sed robur unum tenaci radice fundatum, et cum de fonte uno rivi plurimi deluunt, numerositas licet diffusa videatur exundantis copie largitate, unitas tamen servatur in origine. Avelle radium solis a corpore, divisionem lucis unitas non capit. Ab arbore frange ramum, fractus germinare non poterit. A fonte præcide rivum, præcisus arescit. Sic et Ecclesia Domini luce perfusa per orbem totum radios suos porrigit. Unum tamen lumen est, quod ubique diffunditur, nec unitas corporis separatur. Ramos suos in universam terram copia ubertatis extendit, profluentes largiter rivos latius expandit. Unum tamen caput est, et origo una, et una mater fecunditatis successibus copiosa. » Illis verbis, « Ecclesia Domini luce perfusa per orbem totum radios suos porrigit, ramos suos in universam terram copia ubertatis extendit, » non ecclesie particularis, sed universalis, sive catholice, unitas describitur. Idem confirmant quæ præcedant, quæque sequuntur. Ante allata verba sic loquebatur Cyprianus : « Quam unitatem firmiter tenere et vindicare debemus, maxime episcopi qui

in Ecclesia præsidemus, ut episcopatum quoque ipsum unum atque indivisum probemus. Nemo fraternitatem mendacio fallat, nemo fidei veritatem perfida prevaricatione corrumpat. Episcopatus unus est, cujus a singulis in solidum pars tenetur. Ecclesia quoque una est, quæ in multitudinem latius incremento fecunditatis extenditur. » Post testimonium a Dodwello prolatum, addit Cyprianus : « Illius sætu nascimur, illius lacte nutrimur, spiritu ejus animamur. Adulterari non potest sponsa Christi; incorrupta est et pudica... Quisquis ab Ecclesia segregatus adulteræ jungitur, a promissis Ecclesiæ separatur : nec perveniet ad Christi præmia qui relinquit Ecclesiam Christi. Alienus est, profanus est, hostis est. Habere jam non potest Deum patrem qui Ecclesiam non habet matrem. Si potuit evadere quisquam qui extra arcam Noe fuit, et qui extra Ecclesiam foris fuerit evadit. » Lepidus ergo Cypriani interpretes Dodwellus, qui sibi particularem ecclesiam fingit, ubi S. Martyr unum toto orbe episcopatum commendat. Quid, cum lapsis declarat in Epist. xl, si quis cum Felicissimo se conjunxerit, cum « postea ad Ecclesiam redire, et cum episcopis et plebe Christi communicare non posse; » cum confessores hortatur in Epist. xlv, ut ad Ecclesiam redeant; eisque post reditum gratulatur in Epist. li : « Quod Ecclesiæ veritas et evangelici sacramenti unitas, quæ a nobis tenebatur, » inquit, eorum « etiam consensu ac vinculo neceretur; » num de ecclesiis particularibus, nulla habita unitatis inter omnes ecclesias constitutæ ratione, videtur disseruisse?

Nihil magis adversarium Dodwello, quam Cypriani de episcopi singularitate principium, quod tamen sibi maxime favere, existimat. Numquam enim catholicæ Ecclesiæ unitatem accuratius defendit Cyprianus, quam cum unum in singulis ecclesiis episcopum esse debere contendit. Cum Novatianus Romæ episcopatum invasisset, ac per emissarios suos idem facinus in aliis civitatibus tentasset, hoc argumento illius fautores refellit Cyprianus, quod cum is solus episcopus sit, cujus episcopatus ab aliis collegis confirmatur et agnoscitur, si quis in ejus locum irruere audeat, nullam cum episcopis Ecclesiæ catholicæ communionem habere possit, ac proinde foris relictus pereat. « Factus est autem Cornelius, » inquit in Epist. lii, pag. 68, « episcopus de Dei et Christi ejus judicio, de clericorum pene omnium testimonio, de plebis quæ tunc affuit suffragio, et de sacerdotum antiquorum et honorum virorum collegio, cum nemo ante se factus esset, cum Fabiani locus, id est, cum locus Petri et gradus cathedræ sacerdotalis vacaret; quo occupato de Dei voluntate, atque omnium nostrum consensione firmato, quisquis jam episcopus fieri voluerit, foris fiat necesse est, nec habeat ecclesiasticam ordinationem qui Ecclesiæ non tenet unitatem. » Eodem modo demonstrat episcopos a Novatiano in aliis civitatibus constitutos, non Christi Ecclesiæ episcopos esse, sed humanæ Ecclesiæ : « Nisi si episcopus tibi videtur, » inquit in eadem epistola, p. 73, « qui episcopo in Ecclesia a sedecim coepiscopis facto, adulter atque extraneus episcopus fieri a desertoribus per ambitum nititur, et cum sit a Christo una Ecclesia per totum mundum in multa membra divisa, item episcopatus unus episcoporum multorum concordia numerositate diffusus, ille post Dei traditionem, post connexam et ubique conjunctam catholicæ Ecclesiæ unitatem humanam conatur Ecclesiam facere, et per plurimas civitates novos apostolos suos mittat, ut quædam recentia institutionis suæ fundamenta constituat; cumque jampridem per omnes provincias et per urbes singulas ordinati sint episcopi in ætate antiqui, in fide integri, in pressura probati, in persecutione proscripti, ille super eos creare alios pseudoepiscopos audeat. » Hinc contendit, etiamsi legitime fuissent ordinati, eos tamen pro legitimis episcopis agnosci non posse, quia ab Ecclesia catholica discesserunt : « Episcopatum autem, » inquit, « tenere non posset, etiamsi episcopus prius factus a coepiscoporum suorum corpore et ab Ecclesiæ unitate descisceret. »

II. — REFELLUNTUR QUI EPISCOPOS APUD CYPRIANUM JURE DIVINO A PRESBYTERIS DISTINGUI NEGANT.

Quamvis episcopatus jura non possint accuratius defendi, quam a Cypriano defenduntur, non defuerunt tamen qui ex nonnullis ejus verbis ansam arriperent calumniandi. Quod enim S. Martyr clerum interdum in duos ordines dividere videtur, nempe in sacerdotes et ministros, ac *sacerdotis* ac *præpositi* nomina cum ipsis presbyteris communicat, velut in Epist. lxxv, lxxviii, lxxii et in libro de *Lapsis*, inde Salmasius et Blondellus concludunt presbyteros ab episcopis non jure divino, non diverso sacerdotii gradu esse distinctos. Si ejusmodi ratiuncula valeret, pari jure concludi posset ne diaconos quidem et alios minores clericos a presbyteris et episcopis jure divino distingui; sæpe enim Ecclesia dividitur in clerum et plebem. Quod si diaconi et minores clerici cum presbyteris et episcopis clero comprehenduntur, quid mirum si presbyteris, qui Eucharistiam consecrant et potestatem habent ligandi et solvendi, *sacerdotis* et *præpositi* nomina cum episcopis communia sunt? Presbyteris quidem Cyprianus plurimum semper habuit honoris, et cum nihil agere soleret sine consilio cleri, ut ipse testatur in Epist. vi, non dubium quin presbyteris, utpote cum ipso sedentibus, magnam auctoritatem attribuerit. At sacerdotii gradum a presbyteris distinctum sibi vindicat. Queritur in Epist. xi, quod quidam de presbyteris, nec Evangelii memores, « nec episcopo honorem sacerdotii sui et cathedræ reservantes, » jam cum lapsis communicare cœpissent. Alius ergo in episcopis ac in presbyteris sacerdotii gradus, ac proinde episcopi a presbyteris distinguuntur non solum auctoritate et cathedra, sed etiam ordine et characterem. Hanc autem sacerdotii distinctionem ab ipso Christo institutam fuisse ex pluribus Cypriani locis perspicitur : « Dominus noster, » inquit in Epist. xxvii, p. 37, « cujus præcepta et monita observare debemus, episcopi honorem et Ecclesiæ suæ rationem disponens in Evangelio loquitur et dicit Petro : *Ego dico tibi, quia tu es Petrus, et super istam petram edificabo Ecclesiam meam, et*

beato illo martyre iudice præ desperatis et perditis habendos esse quibus minor videtur auctoritas episcoporum in Africa, quam vel Cornelli ipsius in Petri cathedra Romæ sedentis. »

Si qua heret præjudicatarum opinionum intermissio, nihil facilius foret, quam Cypriani sensum callere et primatum cum pari consortio honoris et potestatis conciliare. Nemo nescit Cyprianum Africæ et Numidiæ ac Mauritanicæ præfuisse : parem tamen potestatem episcopi illarum provinciarum a Christo acceperant, hoc erant utique quod Cyprianus, pari consortio præditi et honoris et potestatis ; sed his præerat Carthaginensis episcopus. Quod si Cyprianus, dum par consortium honoris et potestatis inter episcopos agnoscit, non ideo delatam sibi jure ecclesiastico auctoritatem abiecit, cur Petrum ejusque successores auctoritate ab ipso Christo tradita spoliasset videatur ? Luce clarior est ejus sententia ; demonstrat unitatem tantam visam esse Christo, ut quamvis Apostolis parem potestatem attribueret, unum tamen aliis præesse vellet : itaque hoc erant Apostoli quod fuit Petrus, sed excepto primatu. Jacobus et Joannes parem potestatem acceperant ac Petrus, sed Christus unitatem nec a Jacobo nec a Joanne incipere voluit ; soli Petro hunc detulit honorem.

Ex his etiam illustrari potest alius Cypriani locus ab iisdem adversariis decantatus. « Episcopatus unus est ejus a singulis in solidum pars tenetur, » inquit ibidem Cyprianus in libro *de Unit. Eccles.* Sæpe alius declarat Cyprianus, etsi « singulis pastoribus portio gregis adscripta est, etsi pastores multi » sunt, « unum tamen gregem » eos pascere, « et oves universas quas Christus sanguine suo et passione quæsitivè colligere et fovere » debere, « et ideo copiosum corpus » esse « sacerdotum concordie mutæ gloriose atque unitatis vinculo copulatum, ut si quis ex collegio eorum hæresim facere et gregem Christi lacerare et vastare tentaverit, subveniant cæteri, et quasi pastores utiles et misericordes oves Dominicas in gregem colligant (pp. 86 et 116). » Sed copiosus ille sacerdotum numerus in pascendis ovibus conspirans non modo nihil detrahit primati, sed etiam ducem et auctorem necessario postulat ; alioquin summa esset futura omnium rerum perturbatio. Debent episcopi pro suo unitatis studio in rebus majoris momenti mutuas sibi operas tradere, debent in damnandis hæresibus auctoritatem et consilia consociare ; sed quis neget in ejusmodi rebus præcipuas illius partes esse debere a quo « incipientem unitatis originem » Christus « sua auctoritate disposuit. »

IV. — DE DISSENSIONE S. CYPRIANI CUM S. STEPHANO.—NULLUM BAPTISMA PROBATUM STEPHANO, NISI QUOD EX

PRÆSCRIPTA A CHRISTO FORMA DATUM ESSET.

Cum S. Cyprianus in litteris quæ de baptismo hæreticorum scriptæ sunt, multa de adversariis suis dicat, aut ab eis dicta referat, non parvi interest ad ejus illustranda testimonia, quid S. Stephanus et alii Cypriani adversarii senserint, exponere. Stephanum erroris accusarunt etiam e Catholicis plurimi, eumque omnium hæreticorum baptisma comprobasse volunt, etiam eorum qui formam a Christo præscriptam non servabant. Quin etiam Launolus Cyprianum sic defendit, ut ipsi antiquitatem magis quam adversarii favere existimet, « rem istam », ut ullius verbis utar, « non esse lidei, sed disciplinæ » pronuntians (tom. viii, p. 636). Demonstrare conabor Stephanum nihil aliud docuisse, quam quod postea omnium consensu stabilitum est, atque hanc illius doctrinam non antiquitati contrariam esse, sed e media Apostolorum traditione dimanasse.

Anisimus scriptas a Stephano papa epistolas de baptismo hæreticorum ; sed quæ Cyprianus ex epistola ad se scripta refert, ea omnem sancti pontificis accusandi ansam præcipient. Sic enim loquebatur Stephanus in epistola *ad Cyprianum* : « Si quis ergo a quacumque heresi venerit ad nos, nihil innovetur, nisi quod traditum est, ut manus illi imponatur in pœnitentiam ; cum ipsi heretici proprie alterutrum ad se venientes non baptizent, sed communicent tantum. » Perabsurde Rigaltius detorquet illud proprie ad eos « qui proprie ob propriam aliquam causam dicuntur heretici. » Liqueat hanc vocem referri ad ea quæ sequuntur, ita ut heretici dicantur proprie non baptizare, sive proprio baptismo non imbuere alterutrum ad se venientes ; quale est illud Horatii, « difficile est proprie communia dicere. » Verborum autem Stephani duæ tantum videntur afferri posse sententiæ. Vel enim ait hereticos suum quemque proprium habere baptisma, sed tamen eo non imbuere alterutrum ad se venientes ; vel hoc statuit, hereticos proprium sibi non arrogare baptisma, quo venientes ad se baptizent, sed commune et in sua et in aliis sectis revereri. Prima interpretatio stare non potest, altera explorata et perspicua. 1° Repugnaret omnino illa hæreticorum in baptizando varietas, et in aliorum probando ac retinendo baptismate consensus. Cur enim unaquæque secta proprium sibi et ab aliis discrepantem baptismum instituisset, nisi quia et Ecclesie et sectarum baptismus parum ad salutem idoneus videretur ? Quamobrem novum baptismum instituentibus consentaneum erat aliorum baptismum rejicere. 2° Hereticos hoc loco Stephanus Cypriano ad imitandum proponit. Etsi enim uterque de baptismo magnifice sentiebat, uterque tamen exiliter sentire alteri videbatur. De Baptismi sanctitate et majestate detrahi existimabat Cyprianus, si datus ab hereticis valeret ; Baptismo injuriam Stephanus fieri putabat, si vel in ipsis hereticis rejiceretur. Cum ergo hereticos ad imitandum proponit, necesse est ut in eis aliquid laudet, quod ad Baptismi commendationem valeat. At, si heretici præscriptam a Christo formam in baptizando violassent, nec tamen dubitasset, dissimile aliorum baptismum comprobare, hæc agendi ratio hominum fuisset Baptisma, ut inutilem et exilem ceremoniam, floccifacientium. 3° Ad illustrandam Stephani sententiam accedunt Firmiliani et Cypriani testimonia. « Stephanus in epistola sua dixit, inquit Firmilianus, hereticos quoque ipsos in Baptismo convenire. » Cyprianus, postquam verba Stephani retulit, hæc addit in Ep. lxxiv. « Et cum singulæ hæreses singula baptismata et diversa peccata habeant ; hic cum omnium Baptismo communicans, universo-

rum delicta in sinum suum coacervata congegessit. » Opponit Cyprianus Stephanus principio aliud principium, et singulas hæreses singula habere baptismata contendit, quia Stephanus unum et commune baptismum apud hæreticos esse statuerat. Nec tamen Cyprianus ideo tot baptismata numerat quot sunt hæreses, quod singulæ hæreses Baptismi formam immutassent; nemo enim id suspicabitur; sed quia singulæ sunt unum veluti corpus ab aliis sectis et ab Ecclesia separatum.

Launois et post eum auctor *Bibliothecæ Scriptorum ecclesiasticorum* objiciunt perpauca tunc existisse hæreticos qui in nomine trium Personarum baptizarent; quamobrem omnes omnino hæreticos Stephano probari, in his Marcionitas, ut ei exprobrant Firmilianus ac Cyprianus. Sed veterum hæreticorum instituta Stephano, Cypriano et Firmiliano notiora erant, quam recentibus scriptoribus. At inter Stephanum, ac Cyprianum et Firmilianum generatim convenit, ut modo vidimus, hæreticos proprium sibi baptismum non habere. Ergo perpauca excipi possunt, qui communem baptizandi formam perverterint. Testes ejusdem sententiæ citari possunt Clemens Alexandrinus et Tertullianus; quorum primus (*Strom.* 1, pag. 317) hæreticorum baptismum in Scripturis æquam alienam appellari observat, nec tamen hanc causam afferi quod Baptismi administrandi normam corruerint, sed quod alieni sint ab Ecclesia. Similiter Tertullianus (*libr. de Baptismo*, cap. 45) hæreticorum baptismum non eo nomine rejicit, quod illius administrandi ritum a Christo præscriptum immutassent, sed quia « nullum habent consortium disciplinæ nostræ, quos extraneos utique testatur ipsa ademptio communicationis. » Ad hæc etiam accedit Augustini testimonium, qui in libro vi de *Bapt.*, c. 25, sic loquitur: « Quis nesciat non esse Baptismum Christi, si verba evangelica quibus symbolum constat illi defuerint? Sed facilius inveniuntur hæretici qui omnino non baptizent, quam qui illis verbis non baptizent. »

Frustra Launois Augustini testimonium de æqualibus S. Doctoris hæreticis accipiendum esse, de antiquioribus autem aliter judicandum putat. Nam quod quarto et quinto Ecclesiæ sæculo animadvertit Augustinus, id potiori jure de secundo et tertio asseverari potest. Neque enim defuerunt hæreses quæ, cum in sectæ primordiis communem baptizandi normam secutæ essent, eam postea immutarent, ut suorum ad Ecclesiam catholicam reditum majori difficultate obstruerent. Id de Enekratitibus nominatim testatur Basilium can. 1. Quamquam ne illi quidem præscriptam a Christo formam pervertebant, sed ceremonias quasdam aut adjecisse videntur aut detraxisse. Sic enim de illis Basilium can. 47: « Nedicant: In Patrem et Filium et Spiritum sanctum baptizati sumus. » Quinetiam eorum baptismum non improbat ratum haberi, si qua inde major utilitas accedat. Atque ipse, can. 1, testatur fratres Zoin et Saturninum susceptos a se fuisse in cathedra episcoporum, eum ab hac hæresi redirent. Sed si Enekratitibus communes ritus initio secuti fuerant et eum novi aliquid inducere voluerunt, non tamen præscriptam a Christo formam violare ausi sunt; an dubium quin Marcionitæ et alii ejusmodi, quibuscum erat eum Enekratitibus finitima vicinitas, baptismum in Ecclesia catholica usurpatum retinuerint. Porro Marcionem id nomine trium Personarum baptizasse testis est loeuples Cyprianus, qui ejus baptismum hoc argumento rejicit, quod non eandem Trinitatem agnoscat ac Catholici: « Numquid hanc Trinitatem Marcion tenet? » inquit in *Epist. ad Jubai.*, pag. 451. « Numquid eundem asserit quem et nos Patrem creatorem? Numquid eundem novit Filium Christum de Maria virgine natum? » Fatebatur ergo Cyprianus tres Personas ab hæreticis in Baptismo nominari, ac eo redactus erat, ut Trinitatem hæreticos non eodem modo ac Catholicos interpretari diceret. Simili ratione Firmilianus Gnosticorum et Montanistarum baptismum rejicit, quia primi non eundem Patrem ac Catholicos, Montanistæ non eundem Spiritum sanctum agnoscebant. Marcionem sic premit Tertullianus argumentis ex baptismo petitis, ut facile pateat communem baptizandi ritum ab hoc hæretico mutatum non fuisse. Quærit enim lib. 1, c. 28, quomodo regeneret deus Marcionis qui non generavit; quomodo Spiritum attribuit in baptismo, qui animam non prius contulit; cur lavet hominem nunquam apud se inquinatum, et in hoc totum salutis sacramentum carnem mergat exortem salutis. Narrat Epiphanius pag. 250, « non unum baptismum (apud Marcionitas) sed tria post delictum concedi, pro mortuis illorum catechumenis alios baptizari, ac mulieribus baptismi conferendi facultatem committi; » sed violatæ baptismi formæ Marcionem non accusat. Valentini quoque et Apellis baptismum Stephanus ratum habuisse dicitur. Sed id ex ejus principiis sequebatur. Nam, eum certo teneret, ut ei exprobrat Firmilianus, Baptismum administrari « invocata trinitate nominum Patris et Filii et Spiritus sancti, » neminem prorsus excludere debuit, quem ab hac baptizandi norma non discedere constaret. Quod si ipse Marcion, qui impietate omnes superavit, in nomine trium Personarum baptizabat, non video cur non idem de Apelle et Valentino credatur. Cyprianus hoc unum ejusmodi hæreticis objicit, quod non eundem Patrem ac Catholicos, eundem Filium, eundem Spiritum sanctum eandemque Ecclesiam confiteantur; ac Patripassianos, Anthropianos, Valentianianos, Apelletianos, Ophitas Marcionitis adjungit, *Ep. ad Jubai.*, p. 150. Marcus inter Valentini sectatores celeberrimus in consecrando pane et vino omnia invocationis verba pronuntiabat, ut testatur Irenæus lib. 1, cap. 12; cæteri ejusdem generis hæretici Eucharistiam ex more Ecclesiæ celebrabant. Hinc eos provocat Irenæus lib. iv, cap. 48, ut « aut sententiam mutent, aut abstineant offerendo quæ prædicta sunt. » Non verisimile est quibus religio erat a consueta Eucharistiæ celebrandæ forma discedere, eos in Baptismi ritibus ne id quidem retinuisse quod Christus nominatim præscripserat. Multa sane in Baptismi ceremonias impia et absurda induxerunt plerique Gnostici. Sed, ut observat Augustinus (*lib. vi de Baptismo*, n. 47), « certa illa evangelica verba sine quibus non potest Baptismus equescerari, tantum va-

hæc verba : *Ite, docete gentes.* Hinc Apostolos contendit, cum baptizati sunt Judæorum more, de Christi, immortalitate sensisse, nec ipsius mortem et resurrectionem credidisse : unde sic concludit (p. 360) : « Itaque quod ad ipsos discipulos pertinet, neque integram neque perfectam fidem habuisse, his modis quibus retulimus inveniuntur, et quod multo gravius est, sicut in Evangelio cata Joannem scriptum est, etiam alios baptizabant. » Non ergo agitur hoc loco de appellatione trium Personarum, sed res ut certa ac minime controversa ponitur, nec Baptisma in nomine Jesu apud hunc scriptorem aliud sonat, ut videre est ex verbis modo citatis, ac Baptisma aquæ, Baptisma in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.

Jam vero non longa disputatione opus est ut propugnatum a Stephano papa institutum ex traditionis apostolicæ fontibus profluxisse demonstremus. Vigebat utique hæc consuetudo, exceptis illis ecclesiis quas synodorum decreta in aliam sententiam detorserant. Nullum in Occidente vestigium iterati Baptismi præterquam in Africa. In Oriente testatur Eusebius (*Hist. l. vii, c. 2*) antiquam consuetudinem invaluisse, ut in recipiendis hæreticis sola manuum impositio cum preceationibus adhiberetur. Morem Ægypti perspicimus ex testimonio Dionysii Alexandrini apud Eusebium in eodem libro exstantibus. Minus fuerat Stephanus se cum Cappadocia, Cilicia, Galatia et finitimis regionibus non communicaturum ; at nullæ prorsus de Ægypto querelæ ; quin etiam Dionysius Alexandrinus, magno Ecclesiæ commodo, interposuit se in pacificationem dissidii. Quod autem Xystum, Romanum pontificem, consulendum esse duxit de homine jamdudum in Ecclesiam reverso, sed qui se impio et pleno blasphemix baptismo initiatum fuisse meminerat ; id non solum Dionysii consensionem cum Ecclesia Romana, et alienum ab iterando Baptismo animum declarat, sed etiam argumente est ab ipsius decessoribus Heracla aut Demetrio qui hunc hominem receperant, solitos non fuisse redeunte hæreticos baptizari. Huc accedit Basilii testimonium, qui baptismum Montanistarum Dionysio Alexandrino probatum fuisse asseverat can. 1. Quod ex Clemente Alexandrino objicitur (*Strom. i, p. 317*), aquam hæreticorum esse aquam alienam, id non expiari probat sed continuari qui Baptismum in hæresi jam adulti accipiunt ; at Baptismum irritum sancto Clementi et nullum visum esse non probat. Difficilior ad explicandum Hieronymus, qui in libro *de Scriptoribus ecclesiasticis* testatur Dionysium Alexandrinum idem ac Cyprianum de baptismo hæreticorum sensisse, ac plures ea de re litteras scripsisse ; sed hæc in re pugnat Hieronymus adversa fronte cum Basilio.

Ipsa etiam Africa testis citari potest illius traditionis quam acerrime impugnavit. Neque enim Afri ante Agrippini decreta baptismum ab hæreticis datum iterabant ; idque ipsos esse confessos perspicitur ex his Firmiliani verbis : « Quod quidem adversus Stephanum vos dicere, Afri, potestis, cognita veritate, errorem vos consuetudinis reliquisse. » Ipse etiam Cyprianus, dum ait in *Epist. ad Jubai*, non novam aut repentinam rem esse ut baptizentur qui ab hæreticis in Ecclesiam veniunt, sed multos annos esse ex quo sub Agrippino id episcopi in concilio statuerant, non obscure de novitate opinionis suæ confitetur, illiusque fontem et caput Agrippinum agnoscit. Existimavit Augustinus inductum ab Agrippino morem, cum paulo post exarsisset, a Cypriano revocatum fuisse. Sed id omnino pugnat, ut observavit Tillemontius, cum his Cypriani verbis ex *Epist. ad Jubai*. : « Quando exinde (nempe ab Agrippino) usque in hodiernum tot millia hæreticorum in provinciis nostris ad Ecclesiam conversi, non aspernati sint, neque cunctati, imo et rationabiliter et libenter jam stabilitam defendit, novam certe Agrippinus induxit, ut tot locis observat Augustinus in libris de Baptismo.

His testimoniis plurimum addit ponderis sectarum consensus, quæ acceptum in aliis sectis Baptismum iterare non audebant. Quis non videt tot ecclesiarum totque sectarum consensum non ab alio capite et fonte quam ab Apostolis fluxisse, in re præsertim quæ maximis obstructa difficultatibus, nec Scripturis aperte indicata, nec ullo Ecclesiæ decreto confirmata, ita tamen Catholicis et hæreticis explorata erat, ut contraria opinio gravis error videretur. Numquam sane post Apostolos tam firma persuasio insculpi animis potuisse nullo interveniente universæ Ecclesiæ decreto ; sed potius hæresis odium et justissima cautio, ne aut hominibus non baptizatis Eucharistia daretur, aut infantes in hæresi baptizati sine vero Baptismo morerentur, necessitatem iterandi Baptismi plurimis attulissent.

VI. — QUIBUS POTISSIMUM RATIONIBUS SESE S. CYPRIANUS DEFENDERIT. — NEC SACRAMENTA A MALIS IN ECCLESIA ADMINISTRATA, NEC TRADITIONEM REJECIT.

Quamvis suam Ecclesia de hæreticorum baptismo doctrinam ex ipso Apostolorum ore acceperit, fatendum tamen est non fuisse hanc traditionem ex illo genere quod omnium auribus quotidiana prædicatio inculcasset. Nemo unquam Ecclesiæ sententiam de Christi et Spiritus sancti divinitate, de mutatione donorum in corpus et sanguinem Christi et aliis ejusmodi rebus, sine summa negligentia ignorare potuit, aut sine summo scelere impugnare, quia his dogmatibus Christianorum aures in omnibus ecclesiis circumsonabant. Utrum autem hæreticorum baptisma ratum necne habendum esset, id obscurari et die obsolescere potuit in multis regionibus, in quibus recipiendorum hæreticorum aut nullus erat usus aut admodum rarus. Quare mirari non debemus cur hæc in re præstantissimi viri erraverint. Ac veritas quidem facile investigari potuisset, si consultæ fuissent antiquissimæ ecclesiæ, quæ nunquam hæreticis caruerant quos oppugnarent, aut redeuntes in

Ecclesiam recipere; qualis erat in primis Ecclesia Romana, cum vetustissimos quosque hæreticos constat in hanc urbem sese contulisse. Sed hujus cautionis prætermisissæ levissimam culpam suscitavit Cyprianus, qui consuetudinem rebaptizandi non induxit in ecclesiam suam, sed decessorum suorum auctoritate constitutam reperit.

Rationum momentis quibus utebatur Cyprianus, tantum inest splendoris, ut se Augustinus sola Ecclesiæ auctoritate in contrariam sententiam adduci fateatur: « Nec nos ipsi », inquit l. ii *de Bapt.*, n. 3, « tale aliquid auderemus asserere, nisi universæ Ecclesiæ concordissimam auctoritate firmati; cui et ipse (Cyprianus) sine dubio cederet, si jam illo tempore quæstionis hujus veritas eliquata et declarata per plenarium concilium solidaretur. » Hoc autem potissimum argumento nitetur Cyprianus: hæreses, cum ab Ecclesiæ unitate abscisissæ sint et ex mortuis constant hominibus, non posse sanctificare, remissionem peccatorum et Spiritum sanctum dare. « Quis autem potest dare, » inquit in Ep. lxx, « quod ipse non habeat? Aut quomodo potest spiritalia agere, qui ipse amisit Spiritum sanctum. » Et in Ep. lxxi: « Neque enim accipiunt illic aliquid ubi nihil est. » Et paulo post: « Manifestum est autem eos qui non sunt in Ecclesia Christi inter mortuos computari, nec posse ab eo vivificari alterum qui ipse non vivat. » Ex his et aliis ejusmodi testimoniis nequaquam id statuit Cyprianus, quod ex ejus verbis consequi existimarunt eruditorum nonnulli, necessariam esse singulis ministris sanctitatem, ut sacramenta valide administrant. Loquitur de universa societate, non de privatis; et quemadmodum Ecclesiæ catholicæ sacramenta, dum a malis administrantur, vim suam et effectum retinent precibus sanctorum et gemitibus columbæ, sic apud hæreticos, ubi omnes moriuntur, sacramenta suo effectu defraudari ac nulla prorsus esse existimabat, cum sibi persuadere non posset columbam, ut per malos ministros in Ecclesia catholica, ita per hæreticos et schismaticos in hæresi et schismate baptizare. Sic explicandam Cypriani mentem ex pluribus locis perspicitur: « Quomodo autem mundare », inquit in Ep. lxx, « et sanctificare aquam potest apud quem Spiritus sanctus non est?... Aut quomodo baptizans dare alteri remissionem peccatorum potest, qui ipse peccata sua deponere extra Ecclesiam non potest? » Et in Ep. lxxiii, p. 152: « Numquid de Ecclesiæ fontibus rigare potest, qui intus in Ecclesia non est. » Fatetur paulo post hæreticos, « si Ecclesiæ devoti et in Ecclesia constituti sunt, posse et Baptismo ejus et cæteris salutaribus bonis uti. » Denique in eadem epistola (p. 153) conceptis verbis malos qui in Ecclesia sunt distinguit ab hæreticis: « Porro aliud est, inquit, eos qui intus in Ecclesia sunt de nomine Christi loqui, aliud est eos qui foris sunt et contra Ecclesiam faciunt, in nomine Christi baptizare. Quare qui hæreticis patrocinantur non id proferant quod Paulus de fratribus posuit, sed ostendant si hæretico aliquid concedendum putavit, aut si fidem et baptismum eorum probavit, aut si perfidos et blasphemos remissionem peccatorum accipere extra Ecclesiam posse constituit. » Eadem habet Firmilianus p. 149. Hinc observat Augustinus (l. iv *de Bapt.*) Cyprianum distinguere « inter eos qui mali foris sunt, et eos qui intus mali sunt; » ac pluribus demonstrat minime sequi ex hac distinctione, ut Ecclesia foris per hæreticos non baptizet, quemadmodum per malos intus baptizat.

Si petita a Cypriano e Scripturis argumenta non omni verisimilitudinis colore destituta sunt, at quæ obiectæ ab adversariis traditioni respondet, ea tanti ingenii luce prorsus indigna. Humanam traditionem appellat quod, nullius concilii auctoritate constitutum, in maximis quibusque ecclesiis summo consensu observabatur, nec in ipsa Africa ante Agrippinum observari desiderat. Cum autem ei objiceretur: « Quid ergo fiet de his qui in præteritum de hæresi ad Ecclesiam venientes sine Baptismo admissi sunt? » sic respondet in Epist. *ad Jubai*: « Potens est Dominus misericordia sua indulgentiam dare, et eos qui ad Ecclesiam simpliciter admissi in Ecclesia dormierunt, ab Ecclesiæ suæ muneribus non separare. » In hac responsione charitatem Cypriani et animi moderationem facile agnoscas; sed quod ei objiciebatur, eum et adultos et infantes complecteretur, ipse de adultis sese, ut potest, expedit, at de infantibus in hæresi baptizatis, et in Ecclesia sine novo Baptismo antea usum rationis morientibus, ne verbum quidem proloquitur.

Quamvis autem obiectæ traditioni minus belle responderit Cyprianus, non ideo tamen traditionis auctoritatem floccescit. Nusquam exprimit aut dicit quod ei Simon Goulartius in notis ad Epist. lxxiv, et multi alii protestantes affinxerunt, 1° omnem evangelicam et apostolicam traditionem esse quærendam in Evangeliiis, Actis aut Epistolis; 2° omnia illa quæ non possunt in his libris reperiri rejicienda et contemnenda esse.

Non videtur cælum terra longius distare, quam Cypriani sententia ejusmodi commentis. 1° Ex ejus de Ecclesiæ infallibilitate testimoniis quæ supra retulimus, perspicui potest an aliam fidei regulam non admisit, quam Scripturæ contextum a traditione separatum; 2° Cyprianus et Firmilianus nusquam queruntur quod traditionem Stephanus, ut fidei regulam, opponat. Fatentur hanc traditionem de Baptismo hæreticorum non iterando observandam esse, si ab Apostolis orta sit; sed ortam negant ab Apostolis, quia hæretici qui sub Apostolis rediere, jam in Ecclesia baptizati fuerant (Epp. lxxiv et lxxv). Addit Firmilianus « eos qui Romæ sunt non ea in omnibus observare quæ sint ab origine tradita, veluti circa celebrandos dies Paschæ; » ex quo facile intelligitur quid de traditionibus non scriptis senserit Firmilianus. 3° Obiectæ ab adversariis traditioni aliam opponit Cyprianus de qua ex utraque parte conveniebat: « Nec quisquam dicat, » inquit in Epist. *ad Jubai*. (pag. 153). « quod accepimus ab Apostolis hoc sequimur, quando Apostoli non nisi unam Ecclesiam tradiderunt et Baptisma unum, quod non nisi in eadem Ecclesia sit constitutum; et neminem inveniamus ab

Apostolis, cum apud hæreticos baptizatus esset, in eodem Baptismo admissum esse et communicasse, ut videantur Apostoli baptisma hæreticorum probasse. » Et in Epist. lxxiv, p. 141 : « Quod et nunc facere oportet Dei sacerdotes præcepta divina servantes, ut si in aliquo nutaverit et vacillaverit veritas, ad originem Dominicam et ad evangelicam atque apostolicam traditionem revertamur, et inde surgat actus nostri ratio unde et ordo et origo surrexit. Traditum est enim nobis quod sit unus Deus et Christus unus, et una spes et fides una, et una Ecclesia et Baptisma unum, » etc. 4° Adeo Cyprianus et Firmilianus traditionem a Scripturis non divellunt, adeo nefas esse ducunt ab Ecclesie auctoritate in interpretandis Scripturis discedere, ut hæreticorum baptisma irritum esse hoc etiam argumento pugnent, quod hæretici nomen Patris et Filii et Spiritus sancti atque etiam ipsas interrogationes, « Credis remissionem peccatorum et vitam æternam per sanctam Ecclesiam, » aliter ac Ecclesia interpretarentur (p. 151, 143, 154).

VII.—CONFIRMATIONEM NON CONFUNDIT S. CYPRIANUS CUM IMPOSITIONE MANUUM IN HÆRETICOS REDEUNTES. —
CONFIRMATIONEM INTER SACRAMENTA NUMERAT.

Non levis hic quæstio excutienda, utrum Cyprianus eo errore laboraverit, quem ei a multis affingi video, ut impositionem illam manuum quam hæretici redeuntes accipere solebant, Confirmationis sacramentum esse crederet. Eruditi viri Natalis Alexander (*Dissert. ii sæc.*) et auctor novæ editionis *Litterarum summorum Pont.* scite illi quidem demonstrant impositionem manuum in hæreticos redeuntes longe distare sacramento Confirmationis; nec Stephanum papam Confirmationem iterare voluisse, cum satis esse contenderet manum hæreticis redeuntibus imponere, ut acciperent Spiritum sanctum. Sed iidem Cyprianum existimant adversariorem sententiam minus intellexisse, sieque eum illis pugnassee, quasi Confirmationem in hæresi acceptam iterarent. Proferuntur adversus Cyprianum hæc ipsius testimonia : « Quod si secundum pravam fidem, » inquit in Epist. ad Jubaianum, pag. 151, « baptizari aliquis foris et remissam peccatorum consequi potuit, secundum eandem fidem consequi Spiritum sanctum potuit : et non est necesse venienti manum imponi, ut Spiritum sanctum consequatur et signetur. Aut utrumque enim fides foris potuit, aut neutrum eorum qui foris fuerat accepit ; » et pag. 156 : « Baptizari eos oportet qui de hæresi ad Ecclesiam veniunt, ut qui legitimo et unico sanctæ Ecclesie Baptismo ad regnum Dei regeneratione divina preparantur, sacramento utroque nascantur, quia scriptum est : *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu, non potest introire in regnum Dei ;* » et in Epist. ad Stephanum, pag. 428 : « Tunc enim demum plene sanctificari et esse filii Dei possunt, si sacramento utroque nascantur, cum scriptum sit : *Nisi quis renatus, etc.* » In eandem sententiam loquitur Nemesianus a Tubulis in concilio Carthaginiensi : « Male ergo sibi quidam interpretantur, inquit, ut dicant quod per manus impositionem Spiritum sanctum accipiant et sic recipiantur, cum manifestum sit utroque sacramento debere eos renasci in Ecclesia catholica. »

Sed hæc testimonia videntur explicari posse, nec mihi persuadent Cyprianum in re ante oculos posita oscitantem errasse, ac res natura et usu Ecclesie adeo distinctas opinione confudisse. Illius autem sententiam certissimis vestigiis indagare licet in Epist. ad Quintum (p. 127), ubi sic loquitur : « Et dicunt se in hoc veterem consuetudinem sequi, quando apud veteres hæreseos prima adhuc fuerint initia, ut hi illie essent qui de Ecclesia recedebant et hic baptizati prius fuerant ; quos tamen ad Ecclesiam revertentes et poenitentiam agentes necesse non erat baptizare. Quod nos quoque hodie observamus, ut quos constat hic baptizatos esse, et a nobis ad hæreticos transisse, si postmodum, peccato suo cognito et errore digesto, ad veritatem et matricem redeant, satis sit in poenitentiam manum imponere ; ut, quia ovis fuerat, hanc ovem abalienatam et errabundam in ovile suum pastor recipiat. » Non id agitur quam recte Cyprianus adversariis respondeat, sed quid respondeat. Cum isti contenderent traditum ab Apostolis, ac semper in Ecclesia observatum fuisse, ut acceptum in hæresi Baptisma non iteretur, sed redeuntibus eum hoc Baptismate hæreticis manus tantum in poenitentiam imponatur ; respondet Cyprianus non immerito olim hæreticos sine Baptismo susceptos fuisse, quia prius baptizati in Ecclesia fuerant ; seque idem facere profitetur, ut, si quos ex hæreticis in Ecclesia baptizatis suscipiat, manum tantum in poenitentiam imponat. Uno verbo, concedit adversariis hanc hæreticorum recipiendorum consuetudinem, quam tanto studio defendebant, et olim usurpatam fuisse, et a seipso, ubi quid simile incederit, usurpari. At nemo dixerit Cyprianum confirmationem aut in Ecclesie primordiis iteratam credidisse, aut iterare voluisse, quoties hæreticis in Ecclesia ante hæresim baptizatis manus in poenitentiam esset imponenda. Immerito ergo manuum in hæreticos redeuntes impositionem cum sacramento Confirmationis confudisse accusatur. Sententiam Cypriani Confirmat in concilio Carthaginiensi Crescens a Ciritha, qui baptizandos censet omnes ab hæresi et schismate redeuntes, « exceptis his sane qui in Ecclesia catholica fuerint ante baptizati, ita tamen ut per manus impositionem in poenitentiam Ecclesie reconcilientur. »

Sed cur Cyprianus postulat ut qui in hæresi baptizati sunt, redeuntes ad Ecclesiam, « utroque sacramento nascantur ? » Quid aliud esse potest utrumque illud sacramentum, nisi Baptismus et Confirmatio ? Hæc difficultas solvi potest : neque enim repugnat ut Cyprianus, ansa ab adversariis accepta, sacramentum Confirmationis iterandum esse concluderet, quamvis illud ab adversariis iterari minime suspicaretur. Sanctus Stephanus et qui ab illo stabant, etsi baptisma hæreticorum ratum habebant, fatebantur tamen Spiritum sanctum in ejus-

modi baptismo non conferri; ac proinde redeuntibus ab hæresi necessarium esse aliud sacramentum, ut Spiritum sanctum acciperent, quem in hæresi consequi non potuerant. Hoc autem sacramentum erat manus impositio in poenitentiam, sive sacramentum Poenitentiae, quod, teste Cypriano, Spiritum sanctum poenitentibus confert: Nam inter alias causas quibus adductus Cyprianus pacem poenitentibus concesserat, hanc recenset; quod necesse esse duxerit poenitentes ad persecutionem sustinendam præparare, et Spiritus sancti donis instruere. « Quando autem (Dominus) dicat, inquit, in traditis atque in confessione nominis constitutis spiritum Patris loqui, quomodo potest ad confessionem paratus aut idoneus inveniri qui non prius, pace accepta, receperit Spiritum Patris, qui, corroborans servos suos, ipse loquitur et confitetur in nobis (Ep. LIV). » Quamobrem Cyprianus, cum videret adversarios negare opus esse Baptismo hæreticis redeuntibus, sed tantum manus impositionem, ut acciperent Spiritum sanctum, inde ansam arripiebat ut duplex sacramenti genus hæreticis redeuntibus opus esse statueret, alterum ad peccatorum remissionem, alterum ad accipiendum Spiritum sanctum. In quo quidem generatim Cyprianum inter et adversarios conveniebat necessarium esse hæreticis redeuntibus aliquod sacramentum, ut acciperent Spiritum sanctum; sed necesse non erat hoc sacramentum nominatim designare. Non absimili modo Vincentius a Thiburi, in concilio Carthaginensi, assentitur adversariis necessariam esse manuum impositionem; sed eam aliter ac illi interpretatur: « Hæreticos scimus inquit, pejores esse quam ethnicos... Ergo primo per manus impositionem in exorcismo, secundo per Baptismi regenerationem tunc possunt ad Christi pollicitationem venire. » Assentitur adversariis Vincentius de manus impositione; sed illi manus impositionem in poenitentiam intelligebant, iste in exorcismo. Minime ergo mirum si Cypriano cum adversariis convenit de sacramento ad Spiritum sanctum conferendum necessario, quamvis utrique illud sacramentum aliter interpretentur.

Ex his autem perspicitur Confirmationem semper in Ecclesia distinctum a Baptismo sacramentum fuisse. Utrumque vocatur sacramentum et diversos sortitur effectus: etsi enim in Baptismo accipitur Spiritus sanctus, ut tot locis Cyprianus observat, tamen præcipue Confirmationi attribuitur, quæ novis præsiidiis et Spiritu sancti donis corroborat eos qui jam in Baptismo Christum induerunt. Hinc idem Cyprianus, cum ei objiceretur « eis qui in Samaria baptizati fuerant, advenientibus Apostolis Petro et Joanne, tantum manuum impositionem esse, ut acciperent Spiritum sanctum; » sic respondet in Epistola ad *Jubaianum*: « Et ideo, inquit (pag. 152), quia legitimum et ecclesiasticum Baptismum consecuti fuerant, baptizari eos ultra non oportebat, sed tantummodo quod deerat id a Petro et Joanne factum est, ut oratione pro eis habita et manu imposita invocaretur et infunderetur super eos Spiritus sanctus. Quod nunc quoque in Ecclesia geritur, ut qui in Ecclesia baptizantur, præpositis Ecclesiæ offerantur et per nostram orationem ac manus impositionem Spiritum sanctum consequantur, et signaculo Dominici consummentur. » Quis ex his non perscipiat Confirmationem non esse appendiculam quandam Baptismi, sed verum et distinctum a Baptismo sacramentum, quod a diaconis omnino administrari non possit, quodque non ad exteriora tantum dona pertineat, sed maxime ad augendam et intentius roborandam Baptismi gratiam, ita ut utroque sacramento renasci dicamur. Atque id quidem mirifice confirmant Cyprianus et alii Africae episcopi in epistola ad Numidas: « Ungi quoque necesse est, inquit, cum qui baptizatus sit, ut, accepto chrismate, id est unctione, esse unctus Dei et habere in se gratiam Christi possit. » Quæ sequuntur obiter explicare conabor. « Porro autem Eucharistia est, » inquit iidem episcopi, « unde baptizati unguuntur oleo in altari sanctificato. Sanctificare autem non potuit olei creaturam qui nec altare habuit nec ecclesiam. Unde nec unctio spiritalis apud hæreticos potest esse, quando constet oleum sanctificari et Eucharistiam fieri apud illos omnino non posse. » Optime hunc locum emendavit Baluzius, pro eo quod legebatur in antiquis editionibus, « oleum in altari sanctificatum; » vel apud Erasmum et Pamelium liberiori conjectura, « Eucharistia et unde baptizati unguuntur oleum in altari sanctificatur. » Porro non id dicit Cyprianus quod ab eo per metaphoram dictum existimant Rigaltius et Fellus, Eucharistiam esse oleum quo unguimur, sed potius Eucharistiam esse id unde oleum quo baptizati unguuntur, sanctificationem deducit; quia videlicet oleum in altari sanctificabatur inter ipsas sacrificii preces.

VIII. — POENITENTIE SACRAMENTUM EX S. CYPRIANI TESTIMONII DEFENDITUR. — QUAM NECESSARIUM JUDICAVERIT, QUAM SANCTE ADMINISTRARI VOLUERIT OSTENDITUR. — NONNULLA ILLIUS DICTA EXPLICANTUR.

Illud etiam ex testimoniis allatis facile perspicitur Poenitentiam inter Ecclesiæ sacramenta numeratam fuisse, siquidem generatim, ut diximus, inter Cyprianum ejusque adversarios conveniebat Poenitentiam et Confirmationem esse sacramenta: unde conceptis verbis declarat Cyprianus, ut modo vidimus, Spiritum Patris in Poenitentiae sacramento donari. Ut Baptismum catechumenis, sic lapsis absolutionem et pacem necessariam judicabat Cyprianus: nam, cum latens in secessu videret se non tam cito rediturum et jam ætatem cœpisse, quod tempus infirmitatibus assiduis et gravibus infestatur, tam audientibus quam lapsis providendum existimavit, ut nec primi sine Baptismo, nec lapsi sine pace morerentur. Tanti faciebat Cyprianus hanc remissionem delicti per sacerdotes factam (sic enim ipse appellat lib. *de Laps.* pag. 191), ut grande piaculum a Marciano Arelatensi admissum putaret, quod ipsius culpa et crudelitate multi ex fratribus sine pace annis superioribus obiissent (Ep. LXVII). Atque hæc causa sanctum Martyrem adduxit ut, instante persecutione

Galli et Volusiani, lapsos sub Decio, qui pœnitentiam agere a primo lapsus die non destiterant, ad pacem admitteret. Eum enim idoneum ad confessionem Christi futurum non putabat qui non prius, pace a sacerdotibus accepta, Spiritum Patris recepisset; tum vero metuebat ne, si quis, relictis omnibus, fugiens et in tenebris atque in solitudine constitutus in latrones forte incurrisset, aut in febribus et in languore decessisset, sibi imputaretur quod tam bonus miles sine pace et sine communicatione decessisset (Ep. lrv). Ex his patet quam parum eos salutis cura sollicitet qui hoc sacramentum floccifaciunt, et ex sacramentorum albo expungunt, quo si quis ex lapsis olim caruisset, non ex iis solum quorum adhuc infirma virtus erat, sed ex iis etiam quorum perfecta charitas omnibus rebus pro Christo abjiciendis elucebat, damnum grande visum fuisset.

Confessio peccatorum a Cypriano vendicatur ut pars sacramenti omnino necessaria et a Deo præscripta; hortatur lapsos ut « singuli confiteantur delictum suum, dum adhuc qui deliquit in sæculo est, dum admittitur confessio ejus potest, dum satisfactio et remissio facta per sacerdotes apud Deum grata est » (lib. de Laps., p. 191). Narrat in eodem libro ultionis divinæ miracula in eos nuper edita qui peccata occulta sacerdotum cognitioni subtraxerant; etiamsi scelus cogitatione sola susceptum sit, id sacerdotibus declarandum et confitendum docet. « Denique quanto et fide majores, inquit (p. 190), et timore meliores sunt qui, quamvis nullo sacrificii aut libelli facinore constricti, quoniam tamen de hoc vel cogitaverunt, hoc ipsum apud sacerdotes Dei dolenter et simpliciter confitentur, exomologesin conscientiæ faciunt, animi sui pondus exponunt, salutarem medelam parvis licet et modicis vulneribus exquirunt, scientes scriptum esse : *Deus non iridetur.* » Miror auctorem editionis Oxoniensis negasse ex hoc loco confessionem auricularem consequi. Quinetiam sententiæ suæ testem citat Lombertum : « Eruditissimus Lombertus » inquit in nota ad hunc locum, « recte hinc colligit crimina secreta confessione et pœnitentia apud Deum expianda, nec auricularem confessionem, quod voluit Pamelius, exinde confici. » At profecto Pamelium inter et Lombertum mirifice convenit, ac disertis verbis Lombertus secretarum cogitationum confessionem sacerdotibus factam fuisse declarat. Nec sane ex verbis Cypriani aliud erui potest. Nam, cum contest confessionem oculorum criminum publice et omnibus audientibus factam aut saltem præscriptam non fuisse, luce clarius est eos qui cogitationes malas apud sacerdotes confitebantur, qui exomologesin conscientiæ faciebant, qui animi sui pondus exponebant, et vulneribus medelam exquirebant, peccata sua auribus alicujus sacerdotis deposuisse. Præterea negari non potest circumstantias omnes in pœnitentia imponenda, tanquam aurificis statera, examinatas fuisse; id discrete testatur Cyprianus in Epist. lvi. At quomodo sacerdotes convenientem cuique pœnitentiam ob occulta peccata potuissent imponere, nisi illis lapsi conscientiæ suæ inspiciendæ copiam fecissent? In quo quidem observandum est hanc cogitationum confessionem non eximio quodam et non præscripto pietatis ardore, sed adimplendi præcepti divini necessitate contineri; « scientes scriptum esse, ait Cyprianus : *Deus non iridetur.* »

Quo sanctior erat Cyprianus, eo vehementius cavet ne sacramentum quod ad hominum salutem institutum est, in eorum perniciem converteretur. Quod autem illius hæc in re studium excitavit, et eximie doctrinæ posteris prodendæ occasionem dedit, nequitia fuit nonnullorum presbyterorum qui, tum ut Cypriano molestiam exhiberent, tum ut gratiam apud homines novo aucupio inirent, lapsos onere pœnitentiæ levarunt. In ejusmodi homines studio veritatis accensus sic invehitur S. Martyr in lib. de Lapsis : « Pacem putant esse, inquit (p. 186), quam quidam verbis fallacibus venditant. Non est pax illa sed bellum, nec Ecclesiæ jungitur qui ab Evangelio separatur. Quid injuriam beneficium vocant? quid impietatem vocabulo pietatis appellant? quid eis qui flere jugiter et rogare Dominum suum debent, intercepta pœnitentiæ lamentatione communicare se simulant? Hoc sunt ejusmodi lapsis quod grando frugibus, quod turbidum sidus arboribus, quod armentis pestilens vastitas, quod navigiis sæva tempestas : solatium æternæ spei adimunt, arborem a radice subvertunt, sermone morbido ac lethale contagium serpunt, navem scopulis, ne in portum perveniat, illidunt. Non concedit pacem facilitas ista, sed tollit, nec communicationem tribuit, sed impedit ad salutem. Persecutio est hæc alia et alia tentatio, per quam subtilis inimicus impugnandis adhuc lapsis occulta populatione grassatur ut lamentatio conquiescat, ut dolor sileat, ut delicti memoria evanescat, ut comprimatur pectorum gemitus, statuatur fletus oculorum, nec Dominum graviter offensum longa et plena pœnitentia deprecetur, cum scriptum sit : *Memento unde cecideris, et age pœnitentiam.* » Plura non referam, cum enique liceat Cypriani sententiam oculis cernere in præclaris illis litteris quas de causa lapsorum ad eberum, ad plebem, ad confessores atque ad ipsos etiam lapsos scripsit. Nec minor Evangelii vigor entescit in litteris confessorum Romanorum, imprimis vero in eximia Cleri Romani Epistola (inter Cyprianicæ xxxi) quam per totum orbem terrarum missam fuisse discimus ex Epist. lvi Cypriani. « Absit enim ab Ecclesia Romana, inquit, vigorem suum tam profana facilitate dimittere, et nervos severitatis eversa fidei majestate dissolvere, ut cum adhuc non tantum jaceant, sed et cadant eversorum fratrum ruinæ, properata nimis remedia communicationum utique non profutura præsentur, et nova per misericordiam falsam vulnera veteribus transgressionis vulneribus imprimantur, ut miseris ad eversionem majorem eripiat et pœnitentia. Ubi enim poterit indulgentiæ medicina proficere, si etiam ipse medicus, intercepta pœnitentia, indulget periculis, si tantummodo operit vulnus, nec sunt necessaria temporis remedia obducere cicatricem? Hoc non est curare, sed, si dicere verum volumus, occidere. » Tanta fuit hæc in re Cypriani constantia, ut nihil cum infidete potuerit : non martyrum libelli quibus tamen non parum tribuebat non imminens a nefariis presbyteris periculum, non excitatæ ab ipsis seditiones, cum in nonnullis provinciæ

Carthaginiensis civitatibus impetus in præpositos per multitudinem factus esset, ac Carthagine quidam turbulentum per epistolam confessorum velut quibusdam facibus accensi, plus exardescere et pacem sibi datam extorquere cœpissent. In eo perstitit S. Martyr quod ante decreverat, ut res ad concilium integra servaretur; et arcere a communione sua non dubitavit, si quis ante illud tempus cum lapsis ausus esset communicare.

Nec tamen Cyprianum existimandum est justo severiorem fuisse. Nihil eo lenius fuit, nihil ad indulgentiam proclivius. Operam dabat ut nec acerbus aut durus aut in fratribus fovendis inhumans videretur, nec iterum solutus esset ac facilis ad communicationem temere laxandam. Lapsis qui ad eum orantes scripserant « se delictum suum cognoscere et pœnitentiam veram agere, nec ad pacem temere aut importune propere, » summam humanitatem exhibuit. « Quibus quantum gratulatus sim, inquit (Ep. xxvii), Dominus testis est, qui dignatus est ostendere quid ejusmodi et tales servi de ejus benignitate mereantur. » Præcipue vero enituit lenitas Cypriani eum, instante Galli et Volusiani persecutione, omnes omnino milites Christi, qui arma desiderabant et prælium flagitabant, intra castra Dominica collegit, et cum aliis episcopis censuit eis qui de Ecclesia Domini non recesserant, sed pœnitentiam agere et lamentari ac Dominum deprecari a primo lapsus sui die non destiterant, pacem dandam esse. Lenitatem suam sic ipse describit in Epist. lvi: « Opto omnes, inquit, in Ecclesiam regredi, opto universos commilitones nostros intra Christi castra et Dei Patris domicilia concludi: remitto omnia, multa dissimulo studio et voto colligendæ fraternitatis; etiam quæ in Deum commissa sunt, non pleno judicio religionis examino, delictis plusquam oportet remittendis pene ipse delinquo: amplector prompta et plena dilectione cum pœnitentia revertentes peccatum suum satisfactione humili et simplici confitentes. »

Tota Cypriani et agendi et disserendi ratio commissam a Christo episcopis fuisse ligandi et solvendi potestatem testatur, et in hoc judicio quanta sit adhibenda cautio et animi provisio demonstrat: sed, ne illius dicta nonnulla in deteriorem partem rapiantur, ea breviter explicare conabor. Ait S. Martyrin libro de *Hab. Virg.* (p. 175) « quod nulla sit venia ultra delinquere postquam Deum nosse cœpisti; » in libro III *Testim.* (c. 18, p. 314): « Non posse in Ecclesia remitti ei qui in Deum deliquerit, » idque probat ex his verbis I *Reg.*, c. 11: « Si delinquendo peccet vir adversus virum, orabunt pro eo Dominum. Si autem in Deum peccet homo, quis orabit pro eo? » Sed suam ipse sententiam nitide exponit in libro de *Exhort. Mart.*, (p. 264, c. 4), ubi idem testimonium citat; neque ex eo probat peccata in Deum commissa dimitti non posse, sed tantum « non facile ignoscere Deum idololatriis. » Nihil ergo de ligandi et solvendi potestate, nihil de judicio sacerdotum detrahit; sed certis quibusdam legibus iudices adstringit, ita ut non facile dimittant quæ non facile a Deo dimittuntur. Hinc, cum schismatici pœnitentiæ onus lapsis eximerent, sic eos refellit in libro de *Lapsis*, (p. 186): « Nemo se fallat, nemo se decipiat, solus Dominus misereri potest: veniam peccatis quæ in ipsum commissa sunt, solus potest ille largiri qui peccata nostra portavit, qui pro nobis doluit, quem Deus tradidit pro peccatis nostris. Homo Deo esse non potest major: nec remittere aut donare indulgentia sua servus potest, quod in Dominum delicto graviore commissum est, ne adhuc lapsus et hoc accedat ad erimen, si nesciat esse prædictum: *Maledictus homo qui spem habet in homine.* Dominus orandus est, Dominus nostra satisfactione placandus est, qui negantem negare se dixit, qui omne iudicium de Patre solus accepit. » Quemadmodum hoc in loco Cyprianus martyres plurimum posse apud Deum non negat, sed in libellis quos dare solebant, modum quemdam et delectum requirit; ita eam tantum potestatem exagitat quam sibi nefarii presbyteri per fas et nefas arrogabant. At ubi præscripte a Christo et Ecclesia leges servantur, tum vero Cyprianus ratum apud Deum fieri docet sacerdotis iudicium. Hinc lapsos hortatur in libro de *Lapsis* (p. 191), ut peccata confiteantur « dum satisfactio et remissio facta per sacerdotes apud Deum grata est. » Docet sub finem ejusdem libri Deum « pœnitenti, operanti, roganti, » posse « elementer ignoscere, et in acceptum referre quicquid pro talibus et petierint martyres et fecerint sacerdotes. » Ille spes confusus, cum lapsi instante nova persecutione plurimum ardoris ad pugnam præ se ferrent, præscriptum illis pœnitentiæ tempus imminuit, ac nefas esse duxit (Epist. lvi, p. 77) « Ecclesiam pulsantibus claudi, quando permiserit ipse qui legem dedit ut ligata in terris etiam in cœlis ligata essent, solvi autem possent illæ quæ hic prius in Ecclesia solverentur. »

In eandem sententiam accipi debet quod ait Firmilianus (p. 144), concilia singulis annis haberi, ut de rebus majoris momenti inter se episcopi deliberent, ac « lapsis quoque fratribus et post lavaerum salutare a diabolo vulneratis per pœnitentiam medela quærat; non quasi a nobis, inquit, remissionem peccatorum consequantur, sed ut per nos ad intelligentiam delictorum suorum convertantur, et Domino plenius satisfacere cogantur. » Non negat sanctus Præsul potestatem dimittendi peccata, quam in hac ipsa Epistola (p. 148) soli Ecclesiæ catholicæ vindicat; sed verbis modo allatis videtur inesse quidam aculeus in Stephanum, quem Firmilianus credebat plus æquo et ministris et ritis exterioris observationi tribuere, quasi sacramentorum effectum ne hæresi quidem interpellari statueret. Quod cum seorsus videretur Firmiliano, negat hominibus concessum esse ut peccata ad arbitrium suum dimittant. Non absimili sententia Origenes in libro de *Oratione* contendit non omnia peccata esse dimittenda, aut sola oratione et sacrificio expianda, sed quædam retineri, id est pœnitentiæ subijci debere; ac eos refelli qui se idololatrias condonare, adulte-

ria et fornicationes posse dimittere gloriabantur; quasi per ipsorum precem pro iis qui hæc perpetrarunt, peccatum ad mortem dimittatur.

IX. — UTRUM IN AFRICA ANTE S. CYPRIANUM GRAVISSIMIS CRIMINIBUS NEGATA FUERIT COMMUNIO POST PŒNITENTIAM.

Sed, ut facilius de Cypriani ejusque collegarum decretis judicetur, paulo altius repetenda ecclesie Africanæ disciplina, ac breviter examinandum utrum ante aetatem Cypriani gravissimis criminibus, ut idololatriæ et homicidio, concessa necne pax post pœnitentiã fuerit.

Qui pœnitentiã, quam sani contempserant, in extremo periculo petebant, ii, saltem in Africa, primis sæculis rejiciebantur, ut patet ex Epist. LI Cypriani (p. 73) : « Et ideo, inquit, frater charissime, pœnitentiã non agentes, nec dolorem delictorum suorum toto corde et manifesta lamentationis suæ professione testantes, prohibendos omnino censuimus a spe communicationis et pacis, si in infirmitate atque in periculo cœperint deprecari, quia rogare illos non delicti pœnitentiã, sed mortis urgentis admonitio compellit; nec dignus est in morte capere solatium qui se non cogitavit esse moriturum. » Quod autem spectat ad eos qui mature pœnitentiã petebant, nemini dubium est quin pacem adulteris in Africa nonnulli ante Cyprianum episcopi negandam decesserint. Id diserte testatur ipse Cyprianus in Ep. LI (p. 72) : « Et quidem apud antecessores nostros, inquit, quidam de episcopis istic in provincia nostra dandã pacem mœchis non putaverunt, et in totum pœnitentiæ locum contra adulteria clausurunt. » Factum videtur hoc decretum intra illud spatium quod a Tertulliano ad Cyprianum effluxit. Nam Tertullianus in libro *de Pudicitia* pacis adulteris post pœnitentiã dandæ consuetudinem, ut communem Ecclesie catholice morem exagitat, seque olim fatetur ita sensisse dum in Ecclesia versaretur : « Erit igitur et hic adversus Psychicos titulus, inquit cap. 2, adversus mœx quoque sententiã retro penes illos societatem, quo magis hæc mihi in notã levitatis obijecent. » Quod autem opinati sunt eruditi viri severo illo decreto quod commemorat Cyprianus, idololatrias et homicidas, quorum scelus adulterio gravius est, comprehensos fuisse, non valde probabilis videtur hæc conjectura. Fieri enim potuit ut nimiam adulterii licentiã nonnullis in locis episcopi gravioribus pœnis refrœnandã judicarent, nec tamen de idololatria et homicidio idem statuerent, cum præsertim cavendum esset ne Montanistarum instituta in Ecclesiam induci viderentur. Quo autem odio flagrabat apud omnes hujus hæresis severitas, conjici posset episcopos hoc saltem solatii adulteris pœnitentibus reliquisse, ut pacem in articulo mortis acciperent. Sed hæc Cypriani verba, « et in totum pœnitentiæ locum contra adulteria clausurunt, » ut pœnitentiã, ita etiã spem pacis omnino præclusã fuisse indicant. Cur enim pœnitentiã iis imposita non fuisset quibus post annum aut forte etiã citius dandã pax erat, si in mortis periculum incidissent; quique, si e morbo evasissent, pacem semel acceptã retenturi erant, et eodem jure futuri ac alii fideles? Nam qui his temporibus pacem urgente periculo acceperant, hoc beneficium restituta in integrum valetudine servabant, nec pœnitentiæ cursum explere cogebantur, ut patet ex Cypriani Epist. LI.

Sed de adulterii aliisque gravissimis peccatis ante hæresim Montanistarum, ac de idololatria et homicidio post ipsos Montanistas, multe magnæque occurrunt difficultates, quæ variis sententiis locum dederunt. Existimavit Petavius in *not. ad Epiphani.* (p. 251) primis sæculis gravissimorum criminum reos communione prohibitos fuisse, nec unquam, sive incolumes, sive moribundos, Ecclesie restitutos; atque hanc severissimã disciplinã sub Apostolorum tempora et ad Tertulliani fere sæculum obtinuisse, sed a Zephyrino pontifice, quod ad mœchiam spectat, paululum relaxatã, Cypriani temporibus majores ad lenitatem progressus habuisse. Morinus lib. IX, *de Pœnit.*, cap. 20, et Natalis Alexander, *dissert. VII in Hist. III sæc.*, in aliã prorsus sententiã ivere, et primis illis sæculis pacem lapsis peractã pœnitentiã concessã fuisse contendunt, nec morientibus in decursu pœnitentiæ negatã. Quod magis mirere in hæc sententiarum varietate, insignem Tertulliani locum, qui totius controversiæ cardo est, utrique in eandem sententiã accipiunt. Inter utrosque convenit Tertullianum, cum ait l. b. *de Pudicitia*, cap. 5 : « Idololatriã quidem et homicidã semel damnas, mœchum vero de medio excipis? » et cap. 12 : « Hinc est quod neque idololatriæ, neque sanguini pax ab ecclesiis redditur; » disertè docere pacem idololatriæ et homicidio apud Catholicos negari. Sed Tertullianum Petavius in re omnium oculis expositã mentiri non suspiciatur; nefariæ illum calumniæ et putidi mendaciï Morinus et Alexander accusare non dubitant. Neutris omnino assentiri possum, nec Petavio nimiam severitatẽ primis sæculis affingenti, nec Morino et Alexandro mendaciï notã Tertulliano inuentillam. Quamobrem demonstrare aggrediar tria illa gravissima peccata idololatriã, homicidium et adulterium a pœnitentiã et pace exclusã in antiqua Ecclesia non fuisse, nec Tertullianum aliã Catholicis doctrinã adscribere.

Primum rationis momentum, illudque non leve, suppeditat ipse Tertullianus, cujus hæc verba in libro *de Pœnitentiã* leguntur, cap. 4 : « Omnibus ergo delictis, inquit, seu carne seu spiritu, seu factis seu voluntate commissis, qui pœnam per judicium destinavit, idem et veniã per pœnitentiã spondit. » Nominatim idololatrias hoc beneficio non excludi declarat cap. 7 : « Itaque (hostis) observat, inquit, oppugnat, obsidet, si qua possit aut oculos concupiscentiã carnali ferire, aut animum illecebris sæcularibus irretire, aut fidem terrenæ potestatis formidine evertere, aut a via certa perversis traditionibus detorquere : non scandalis, non tentationibus deficit. Hæc igitur venena ejus providens Dens, clausa licet ignoscentiæ

janua et intinctionis sera obstructa, aliquid adhuc permisit patere. Collocavit in vestibulo pœnitentiam secundam, quæ pulsantibus patefaciat. » Ita Tertullianus dum adhuc inter Catholicos versaretur, Montanista factus aliud docuit, sed repugnantibus Catholicis, quos sic loquentes inducit lib. *de Pudic.*, cap. 2: « Cæterum Deus, inquit, bonus et optimus, et misericors et miserator et misericordiæ plurimus, quam omni sacrificio anteposit, non tanti ducens peccatoris mortem, quam pœnitentiam, salvificator omnium et maxime fidelium. Itaque et filios Dei misericordes esse oportebit, donantes invicem sicut et Christus donavit nobis; non judicantes, ne judicemur. » Idem Tertullianus peccata dividit « in duos exitus, ac alia remissibilia, alia irremissibilia » esse statuit; sed fatetur Catholicos sibi hæc in re adversari, eosque nullum prorsus peccatum irremissibile agnoscere; « sed prius decedam, inquit cap. 5, intercedentem ex adverso responsionem ad eam pœnitentiæ speciem quam cum maxime delinimus venia carere. Si enim, inquit, aliqua pœnitentia caret venia, jam nec in totum agenda tibi est; nihil enim agendum est frustra: porro frustra agetur pœnitentia si caret venia. Omnis autem pœnitentia agenda est: ergo omnis veniam consequatur, ne frustra agatur, quia non erit agenda si frustra agatur. Porro frustra agetur, si venia carebit. » Hæc autem Tertulliani testimonia non de sola Africa accipi debent, sed de omnibus ecclesiis, quas Montanistarum defensor oppugnat. Ubique enim vigebat hæc disciplina, ac duobus primis sæculis viguerat, ut perspicui potest ex Hieronimo libro secundo, Mandat. 4, in primis ex his quæ Clemens apud Euseb. lib. iii, cap. 25, de sancto Joanne Evangelista narrat. Nec omittenda Dionysii Corinthiorum episcopi ad Amastrianorum et alias Ponti ecclesias epistola, in qua præcipiebat ut a quovis lapsu sive delicto, sive etiam hæretica pravitate redeuntes benigne susciperentur, teste Eusebio, lib. iv, c. 25.

2° Improbabile prorsus est quod ait Petavius, Zephirinum, quod spectat ad mœchiam, de antiquæ disciplinæ severitate aliquid remisisse, ac postea temporibus Cypriani majores ad lenitatem factos esse prægressus. Non quadrat hæc temporum distributio; nam mœchia, ut modo vidimus, quæ Tertulliani temporibus, omnium Catholicorum concessu, pacem impetrabat, hoc beneficio apud nonnullas ecclesias sub Cypriani antecessoribus exclusa fuit. Quomodo ergo disciplina tunc dimittigata dicitur fuisse, cum novas accessiones habuit severitatis? 3° Si ex Tertulliani verbis concludere liceret quod Petavius conclusit, sequeretur non homicidis solum et idololatris, sed iis etiam qui post fidem ad hæresim defecerant, aut inter cenciatus victi cesserant, pacem immisericorditer negatam fuisse in Ecclesia catholica: sic enim loquitur de hæreticis Tertullianus, c. 15: « Hymenæi autem, inquit, et Alexandri crimen, si et in isto et in futuro ævo irremissibile est, blasphemia scilicet, utique Apostolus non adversus terminum Domini sub spe veniæ delisset Satanæ, jam a fide in blasphemiam mersos, inde et naufragos eos juxta fidem pronuntiavit, non hæc etes solatium navis Ecclesiæ. Illis enim venia negatur qui de fide in blasphemiam negaverunt. » Et cap. ult. de iis qui tormentis superantur: « Quæcumque auctoritas, inquit, quæcumque ratio mæcho et fornicatori pacem ecclesiasticam reddit, eadem debet et homicidæ et idololatris pœnitentibus subvenire, certe negatori, et utique illi quem in prælio confessionis tormentis colluctatum sævitia dejecit. Cæterum indignum Deo et illius misericordia, qui pœnitentiam peccatoris morti prævertit, ut facilius in Ecclesiam redeant qui subando, quam qui dimicando ceciderunt. Urget nos dicere indignitas: contaminata potius corpora revocabis quam cruentata? Quæ pœnitentia miserabiliter titillatam prosternens carnem an vero lauiatam? » Illis in locis Tertullianus prima specie sic videtur argumentari, quasi ipsi cum Catholicis conveniat, nec eis qui a fide in hæresim defecerunt, nec iis qui cum tormentis colluctati cesserunt, pœnitentiam concedi oportere; sed hæc severitas sic abhorret ab antiquæ Ecclesiæ moribus, ut ei a nemine attingi possit. Fatetur Cyprianus in Epistola *ad Quintum*, redeuntibus hæreticis qui in Ecclesia baptizati fuerant, manum in pœnitentiam imponi debere, atque hujus consuetudinis originem ab ipsis Ecclesiæ incunabulis repetere non dubitat: iis autem quorum non animus sed corpus in dolore defecerat, quique veniam non lacrymis, sed cruore et vulneribus petebant, quanta humanitas exhiberi soleret in Ecclesia, tum ex libro Cypriani *de Lapsis*, p. 183, tum ex ejusdem Epistola *LM*, perspicui potest.

Quid igitur statuemus de Tertulliano? Is sane totus errat in Montani castris ac secum pugnat, sed tamen nunquam sine aliqua ingenii luce delirat; nec eum adeo crediderim desipuisse, ut omnibus hominibus ridendum se in aperto mendacio propinaret. Quamobrem illud effatum, « neque idololatriæ neque sanguini pax ab ecclesiis redditur, » non de catholicis, sed de Montanistarum ecclesiis interpretandum. Nomen ecclesiæ Tertullianus Montani sectæ proprio quodam jure solet vindicare; velut cum eam vocat Ecclesiam Spiritus, Ecclesiam in tribus positam, cap. 21, aut eum ait cap. 10: « Cederem tibi si scriptura Pastoris, quæ sola mæchos amat, divino instrumento meruisset incidi; si non ab omni concilio ecclesiarum, etiam vestrarum, inter apocrypha et falsa judicaretur. » Videtur sibi multum honoris Catholicis habere, si eorum ecclesiis, post Montani sectam, secundas attribuat. Aliud proferam exemplum ex c. 7, ubi probat ovis et drachmæ parabolam non convenire in mæchum aut fornicatorem, quia « simul apparuit, statim homo de Ecclesia pellitur, nec illi manet, nec gaudium confert repertriæ Ecclesiæ, sed luctum, nec congratulationem advocat vicinarum, sed contristationem proximarum fraternitatum. » Cave putes Ecclesiæ morem describi, quamvis generatim loquatur Tertullianus; neque enim hæc Ecclesiæ charitatem redolent, sed inhumanitatem Montanistarum, qui dignos foris sistebant, ac « eundem limitem liminis mæchis quoque et fornicatoribus

antecessores nostri sæpe fecerunt, inquit (p. 69) colligendis fratribus nostris charissimus frater noster (Cornelius) necessitati succubuit. »

Pristinam severitatem interdum a Cypriano retentam Albaspineus et post eum Gotofredus (lib. xvi *Cod. Theod.* p. 210) ex his Epistolæ LII verbis colligunt : « Apostatae vero et desertores vel adversarii et hostes et Christi Ecclesiam dissipantes, nec si occisi pro nomine foris fuerint, admitti secundum Apostolum possunt ad Ecclesiæ pacem, quando nec Spiritus nec Ecclesiæ unitatem tenuerunt. »

Ut hoc Cypriani testimonium explicetur, observandum est 1° apostatas et desertores non eos dici, ut Albaspineus et Gotofredus putant, qui ex Judæis ethnici aut Christiani fiebant, sed qui nomen dabant Felicissimi schismati. 2° Revocandum est in memoriam quod supra diximus, pacem illis negatam in mortis discrimine qui pœnitentiam sani contempserant, quia videlicet dubium merito videbatur an sincero animi affectu resipiscerent. Quod autem de ejusmodi hominibus statutum erat, id in pluribus aliis par erat observari, quorum aut insanabilis videbatur aut cæteris ovibus periculosa improbitas. Hinc cum multi, perspecta Felicissimi nequitia, remearent et ad Ecclesiam pulsarent, Cyprianus anxie ponderabat et sollicite examinabat « qui recipi et admitti ad Ecclesiam deberent. Quibusdam enim, » inquit Epist. LV, p. 87, « ita aut crimina sua obsistunt, aut fratres obstinate et firmiter renituntur, ut recipi omnino non possint nisi cum scandalo et periculo plurimorum. » Ad hos videntur spectare Cypriani minæ in Epist. xxxviii, ubi sic loquitur : « Sed et quisquis se conspirationi et factioni ejus adjunxerit, sciat se in Ecclesia nobiscum non esse communicaturum, qui sponte maluit ab Ecclesia separari. » Et in Epist. xl : « Si quis autem pœnitentiam agere et Deo satisfacere detrectans ad Felicissimi et satellitum ejus partes concesserit, et se hæreticæ factioni conjunxerit, sciat se postea ad Ecclesiam redire, et cum episcopis et plebe Christi communiare non posse. » Has minas non omnino in rem contulit Cyprianus. Ipse enim testatur in Epist. LV, multos a se e schismate redemptos esse susceptos, ac plebem gaudere et lætari solitam cum « tolerabiles et minus culpabiles » redirent. Quinetiam plebi interdum persuadebat, imo extorquebat, ut ex iis qui inemendabiles et protervi erant, nonnulli susciperentur ; et unus atque alius, obnitente plebe et contradicente, Cypriani tamen facilitate suscepti, peiores extiterunt quam prius fuerant. Non absimili sententia Cyprianus cum pluribus aliis episcopis de virginibus quæ cum masculis in eodem lecto deprehensæ fuerant, sic decernit. « Quod si obstinate perseverant, nec se ab invicem separant, sciant se cum hac sua impudica obstinatione numquam a nobis admitti in Ecclesiam posse, ne exemplum cæteris ad ruinam delictis suis facere incipiant. » Merito obstinatis ejusmodi peccatoribus, itidem ut pertinacibus schismaticis, non modo venia, sed etiam introitus in Ecclesiam negabatur. Sed si cum debitis conversi cordis significationibus rediissent, ac diu multumque fores Ecclesiæ pulsassent, non dubium quin eos paterno sinu excepisset Cyprianus et ad pœnitentiam admisisset. Igitur Felicissimus ejusque præcipui sectatores cum homines essent ad omne scelus parati, non discessisset ab Ecclesiæ regulis Cyprianus, si omnem illis in Ecclesiam reditum præclusisset ; neque id videri deberet vestigium quoddam disciplinæ ante Cyprianum in omnes graviorum criminum reos observatæ. 3° Objectus ab Albaspineo locus Cypriani non dicit apostatas et desertores, etiamsi relicto schismate sanguinem pro Christo fundant, ad Ecclesiæ pacem admitti non posse, sed tantum nihil illis martyrium extra Ecclesiam ad pacem prodesse posse, quia « nec Spiritus nec Ecclesiæ unitatem tenuerunt ; » id quod sæpe alias Cyprianus inculcat. Opponit ejusmodi desertores aliis lapsis pœnitentiam in Ecclesia agentibus, et quos Dominus intus inveniet cum mundum judicaturus apparebit.

XI. — UTRUM S. CYPRIANUS LAPSI IN DECURSU PŒNITENTIÆ MORIENTIBUS PACEM NEGAVERIT, HIS TANTUM EXCEPTIS QUI LIBELLOS A MARTYRIBUS ACEPERANT.

Postquam probavimus Cyprianum nihil novi fecisse cum lapsis pœnitentibus pacem concessit, sequitur ut inquiramus an iisdem ante exactam pœnitentiam periculose ægrotantibus communionem negaverit, nisi libellos a martyribus accepissent. Cyprianum contendit Petavius iis tantum pacem indulsisse, qui libellos a martyribus accepissent, cæteris vero ne in præsentem quidem mortis discrimine id concessisse ; alioqui nihil discriminis futurum fuisse inter istos et priores, quos tamen meliori aliqua conditione uti oportuit. Sed ipsa S. Martyris verba proferenda sunt : « Quoniam tamen video, inquit in Epist. XII, facultatem veniendi ad vos nondum esse et jam ætatem cœpisse, quod tempus infirmitatibus assiduis et gravibus infestatur, occurrendam puto fratribus nostris ; ut qui libellos a martyribus acceperunt, et prærogativa eorum apud Deum adjuvari possunt, si incommodo aliquo et infirmitatis periculo occupati fuerint, non expectata præsentia nostra, apud presbyterum quemcumque præsentem, vel si presbyter repertus non fuerit, et urgere exitus cœperit, apud diaconum quoque exomologesin facere delicti sui possint, ut, manu eis in pœnitentiam imposita, veniant ad Dominum cum pace, quam dari martyres litteris ad nos factis desideraverunt. »

Immerito Petavius ex hoc testimonio colligit pacem iis qui libellos non habebant, denegatam fuisse. Nam 1° quis Cyprianum putet adeo æquitatis oblitum fuisse, ut iis qui pœnitentiam subterfugebant, « et audaci flagitatione ac violento impetu pacem extorquere » nitentur, tam benigne provideret, « ad illorum violentiam interim quoquo genere mitigandam » (Ep. xv) ; ferridos autem pœnitentes, qui se episcopi sui judicio committere quam pœnitentiam declinare maluerant, sine pace et communiione mori poteretur ? 2° Clerus

Romanus Carthaginensem, absente Cypriano monnerat « ut iis qui post lapsum infirmitate apprehensi essent et pœnitentes communionem desiderarent, subveniretur (Epist. III et XV). » Atque hoc consilium non modo non improbavit Cyprianus, sed etiam in Epist. XV declarat se « standum » putasse « et cum » eorum « sententia, ne actus noster, inquit, qui adunatus esse et consentire circa omnia debet, in aliquo discreparet. » At immane quantum inter Cypriani et Romanorum agendi rationem distaret, si cum isti pacem omnibus vere pœnitentibus dandam esse admonuissent, Cyprianus indulgentia et humanitate in eos solos usus fuisset qui peccato suo pœnitentiæ fugam et Ecclesiæ perturbationem adjeccerant? 3° Non obscure indicat Cyprianus in Epist. XIII, quibus non libelli sed pœnitentiæ opera suffragabantur, eis periculose ægrotantibus pacem multo potiori jure esse dandam. « Cæteram quoque partem plebis quæ lapsa est, inquit, præsentia vestra fovete, et ut a fide et misericordia Domini non deficiant, vestro solatio fucillate. Neque enim deserentur ab ope et auxilio Domini qui mites et humiles et pœnitentiam vere agentes in bonis operibus perseveraverint, quominus illis quoque divino remedio consulatur. » Persuasum ergo esse vult ejusmodi pœnitentibus fore ut « illis quoque divino remedio consulatur; » atque hoc illis concedit ut solatium Ecclesiæ legibus consentaneum, quodque nova decreta non desideraret. Neque enim data opera scribebat Epistolam XIII ut ejusmodi lapsis provideret quibus et Ecclesiæ consuetudo et Romani Cleri monita satis providerant, sed ut eorum inmultum comprimeret qui querelis suis Carthaginensem ecclesiam incendebant. Atque id causæ esse arbitror cur Cyprianus in Epist. XIV confirmans quæ in decima tertia decreverat, nihil nominatim dicat de pace veris pœnitentibus in extremo periculo concedenda. Postquam enim locutus est de iis qui libellos a martyribus acceperant, hæc addit : « Cæteri vero qui, nullo libello a martyribus accepto, invidiam faciunt, quoniam non paucorum nec ecclesiæ unius aut unius provinciæ, sed totius orbis hæc causa est, expectent de Domini protectione Ecclesiæ ipsius publicam pacem. » Non id profecto sancit Cyprianus, ut veris pœnitentibus pax in exitu negetur (neque enim rexitit quæ in superiore epistola constituerat, sed ea potius confirmat, dum ait se « plene scripsisse ad hanc rem proximis litteris, » sed nonnullorum festinationem comprimit, qui communionem petebant ante redditam Ecclesiæ pacem, antequam gravi morbo tentarentur; hos jubet expectare dum pax Ecclesiæ reddatur. at pacem in exitu non negat; neque eos reprehendit quod a communionem arceri se in exitu nollent, sed quod eam ante exulum reditum peterent, ac « confessores ipsos prævenire » vellent.

Sed objicit Petavius meliori conditione uti debuisse qui libellos acceperant, quam qui non acceperant; quod si omnibus concessa pax, nullum prorsus inter utrosque discrimen existisse. Existimat Tillemontius Cyprianum ingeniosa quadam charitate fecisse, ut cum præcipue aliquid in honorem martyrum concedere videretur, nihil tamen præcipue concederet; et cum pacem iis tantum qui libellos habebant polliceretur, neminem prorsus ab hæc indulgentia excluderet, quippe cum martyres adeo libellorum prodigi essent, ut omnibus eorum liberalitas pateret. Sed si ea accommodatione usus fuisset qua illum Tillemontius usum esse existimat, ac tacite lapsos omnes fuisset hortatus ut se libellorum præsidio munirent, an paulo post tanta arsisset indignatione in Lucianum, qui universis lapsis id concedere ausus est quod jam antea plurimis concesserat. Deinde vero periniquæ Cyprianus veros pœnitentes ejusmodi periculo exposuisset, ut pace defraudati morerentur; neque enim verisimile erat eos qui hætenus tam timidi ac pudentes fuerant, audaces deinceps in libellis petendis futuros; aut ipsos etiam confessores in concedendis cautiore non fore postquam eorum nimiam facilitatem castigaverat Cyprianus.

Cyprianum sic interpretatur Morinus: Cum lex esset ut pacem moribundi non impetrarent qui pœnitentiam sani non egerant, existimat eruditus scriptor decernere Cyprianum ut in iis qui libellos a martyribus acceperant, legis severitas non servetur, ac illis in honorem martyrum pax concedatur, quam frustra hoc præsidio destituti petissent. Sed hæc interpretatio nec cum verbis nec cum mente Cypriani congruit. 1° Nominatim requirit Cyprianus ut qui libellos a martyribus acceperunt, « prærogativa et auxilio eorum adjuvari apud Dominum in delictis suis » possint. Porro in his epistolis et in libro de *Lapsis* illud arete tenet accurateque defendit, non prodesse lapsis commendationem martyrum si pœnitentiam agere detrectent, quare, si lapsi, post tot Cypriani et presbyterorum monita, in obstinato pœnitentiæ non agendæ consilio perseverassent, an Cypriano visi essent idonei qui martyrum auxilio apud Dominum juvarentur? Deinde vero, si omnibus libellos habentibus pacem decernebat, sive pœnitentiam egissent, sive non egissent, quid necesse erat delectum habere, ac in conditionis loco requirere, ut martyrum auxilio adjuvari possent? Lapsis ergo Cyprianus non pœnitentiæ onus eximit, sed potius ad pœnitentiam blande et leniter hortatur, dum pacem offert morientibus, modo martyrum meritis juvari possint. Hinc in Epist. XIV laudat presbyteros et diaconos quod lapsos ad pœnitentiam et patientiam hortati essent, ac pœnitentiam ab illo agi declarat qui divinis præceptis mitis et patiens et sacerdotibus Dei obtemperans, obsequiis suis et operibus justis Dominum promeretur. Id autem deferre videtur martyrum meritis ut lapsis nondum ea pœnitentia expiatis quæ pacem per se ipsa in mortis discrimine impetret, martyrum commendatio suffragetur. Nec levis videri debet hæc indulgentia, si temporum illorum severitas attendatur. Etsi enim pœnitentibus periculose ægrotantibus pax dari solebat, non tamen id sine delectu et judicio concedebatur. Hinc Clerus Romanus, re cum pluribus episcopis deliberata, censuit « eorum quorum vitæ suæ finem urgens exitus dilationem non potest ferre, acta pœnitentia et pro-

fessa frequenter suorum detestatione factorum, si lacrymis, si gemitibus, si fletibus dolentis ac vere pœnitentis animi signa prodiderint, cum spes vivendi secundum Lomineam nulla substiterit, ita demum caute et sollicito subveniri, » etc. (Epist. xxxi). Ipse Cyprianus, in Epist. xii, pacem his solis promittit « qui mites et humiles et pœnitentiam vere agentes in bonis operibus perseveraverint. » Ex his perspicitur quo lenitatem et indulgentiam perducatur Cyprianus. Quibus enim consultum voluit in Epistolis xiii et xiv, hi vel pœnitentiam segniter egerant, vel etiam gravissimo delicto illud addiderant, ut pœnitentiam declinarent, ac dissensionibus et querelis Ecclesiam permiscerent: quibus factis meruerant ut pax morientibus negaretur, etiamsi pœnitentiam paulo ante morbum incepissent. Quamobrem primis concedit S. Martyr ut quod eorum pœnitentiae ad pacem impetrandam deerat, id martyrum meritis expleatur. Postremis pariter consultit, atque ut tumultum comprimat, indulgentia in eos nititur; et modo aversum pœnitentiae remediis animum deponant, quod sua sponte mancum et inchoatum videretur, id martyrum meritis compensatum, a presbyteris ratum haberi jubet.

XII. — UTRUM CONCILIUM CARTHAGINENSE PŒNITENTIAM SACRIFICATIS PER TOTUM VITÆ TEMPUS IMPO-UERIT.

Nunc aliud examinandum sequitur, an non saltem ætate Cypriani gravioribus peccatis pœnitentia per totum vitæ tempus imposita fuerit, et communicio ad ipsum mortis articulum dilata. Res dijudicari potest ex consuetudine quæ tunc vigeat, ut qui pacem in gravi morbo accepissent, ii, valetudine restituta, reliquum pœnitentiae tempus non explerent, sed eodem jure essent ac alii fideles. Id perspicitur ex his Cypriani verbis in Epist. lvi (pag. 69): « Si qui enim, inquit, infirmitatibus occupantur, illis, sicut placuit, subvenitur. Postea tamen quam subventum est et periclitantibus pax data est, offocari a nobis non possunt aut opprimi, aut vi et manu nostra in exitum mortis urgeri, ut, quoniam morientibus pax datur, necesse sit mori eos qui acceperint pacem; cum magis in hoc indictum divinæ pietatis et paternæ lenitatis appareat, quod qui pignus vitæ in data pace percipiunt, hi quoque ad vitam data pace teneantur. Et idcirco si, accepta pace, commectus a Deo datur, nemo hoc debet in sacerdotibus criminari, cum semel placuerit fratribus in exitu subveniri. » Non quadrat tanta lenitas cum irrogata per totum vitæ tempus pœnitentia; alioquin sæpe usu evenisset, ut qui post unum aut alterum pœnitentiæ annum communionem in gravi morbo accepissent, iis e morbo evadentibus jam emeritis esset pœnitentiæ cursus, cum interim aliis in eadem causa ac forte etiam in leviori culpa triginta aut quadraginta anni superessent decurrendi. Nimia sane erat episcoporum in judicando animadversio et rerum omnium consideratio et provisio, quam ut tam grave incommodum non effugerent. Sed tamen videndum nobis est quid ea de re decreverit concilium Carthaginense, in quo lapsorum causa paulo post reditum Cypriani dijudicata est.

Decretum hujus concilii sic exponit S. Martyr in Ep. lvi (p. 71): « Et ideo, inquit, placuit, examinatis causis, singulorum Libellaticos interim admitti, sacrificatis in exitu subveniri. » Non una fuit eruditorum de hoc canone sententia. Auctor *Observationum criticarum in Bibliothecam scriptorum Ecclesiasticorum* negat Libellaticos in ipso concilio ad pacem protinus admissos fuisse; ac inter eos et sacrificatos id ponit discriminis, quod isti per totum vitæ tempus pœnitentiæ addicti fuerint, primi vero interim admissi, id est post certum pœnitentiæ tempus exactum. Auctor ipse *Bibliothecæ* idem de sacrificatis censet, quamvis pacem Libellaticis in ipso concilio concessam existimet fuisse. Assentitur ei Tillemontius de Libellaticis ac illius censorem impugnat; sed pluribus refellit quod uterque pro certo posuerat, iis qui sacrificaverant non alios pœnitentiæ quam vitæ fines præscriptos fuisse. Hæc Tillemontii sententia multis nominibus videtur anteposenda. Illud autem in primis observandum est duas illas de Libellaticis et de sacrificatis questiones sic inter se nexas esse, ut quæ de alterutra dicantur, de utraque dicta videri debeant. Nam si Libellatici statim in ipso concilio perhumaniter restituti sunt communioni, probabile non est sacrificatos in extremum vitæ discrimen rejectos fuisse. Rursus si his verbis, « placuit sacrificatis in exitu subveniri, » non prohibetur ne pax ante exitum detur, sed potius decernitur ut periculose intra præscriptum tempus ægotantibus concedatur; perspicuum erit Libellaticis, quorum multo levior erat culpa, non pœnitentiam in concilio impositam fuisse, sed concessam communionem; alioquin statutum fuisset, ut istis quoque in exitu subveniretur.

Quod spectat ad Libellaticos, liquet horum verborum, « placuit Libellaticos interim admitti, » hanc esse sententiam, Libellaticos interim admissos ad pacem fuisse, dum sacrificati pœnitentiam agerent, id est, eodem decreto et pacem Libellaticis et pœnitentiam sacrificatis decretam fuisse. Hinc Cyprianus in Epist. lvi statutum fuisse ait in hoc concilio de iis qui sacrificaverant, ut agerent diu pœnitentiam plenam: at Libellaticos eodem decreto minime comprehendit. Anno sequenti cum statuisset instante persecutione iis qui a primo lapsus die pœnitentiam egerant, communionem concedere, hæc indulgentia ad eos tantum spectabat qui sacrificaverant, quibusque imposita fuerat plena pœnitentia. At de Libellaticis nulla mentio, quos tamen maxime oportebat indulgentiæ participes fieri, si eam prius in concilio consecuti non fuissent. Quinetiam Cyprianum cum Libellaticis post concilium communicasse perspicimus ex Epist. lvi. Quod enim ait Cyprianus se « nemini quidem ex lapsis prius communicasse, » quædiu sævit persequitur, « postea tamen necessitati temporum succubuisse; » id referri non potest ad sacrificatos (his enim pœnitentia imposita fuerat), sed tantum ad Libella-

ticos. Et cum hæc communicatio in invidiam a Novatiano vocaretur, sic cum refellit Cyprianus in eadem epistola: « Aut si se cordis, inquit, et renis scrutatorem constituit et iudicem, per omnia æqualiter iudicet, et eum sciat scriptum esse: *Ecce sanus factus es, iam noli peccare, ne quid tibi deterius fiat*, fraudatores et inæchios a latere atque comitatu suo separet, quando multo et gravior et peior sit mæchi quam Libellatici causa, cum hic necessitate, ille voluntate peccaverit. » Exagitabat ergo Novatianus catholicos episcopos quod eum Libellaticis communicarent. Nec tamen omnibus Libellaticis concessa pax in concilio, sed iis tantum qui pœnitentiam egerant. Quamobrem frustra auctor *Observationum in Bibliothecam* pluribus probat, quod a nemine negatur, libelli crimen sine pœnitentia dimissum non fuisse.

Altera pars decreti facile illustratur. Ac 1° quidem illud, « sacrificatis in exitu subveniri, » non pœnitentiam ad extremum spiritum producendam, sed in gravi morbo finiendam indicat, nec in pœnæ sed in beneficii loco decretum fuit, siquidem Cyprianus in Epist. LII nimie remissionis suspicionem ab hoc decreto removel, ac rationem reddit cur episcopi ad hanc lenitatem et indulgentiam descenderint. 2° Idem decretum refert in Epist. LXX, sed paulo clarius: « Statueramus jampridem, inquit, frater charissime, participato invicem nobiscum consilio, ut qui in persecutionis infestatione supplantati ab adversario et lapsi fuissent, et sacrificiis se illicitis maculassent, agerent diu pœnitentiam plenam, et si periculum infirmitatis urgeret, pacem sub ietu mortis acciperent. » Tota res ergo in eo vertitur ut quid sit pœnitentia plena, utrum totum vitæ tempus complexa, an certo quodam spatio definita fuerit, expendatur. At id facile perspicitur ex Epist. LIX, ubi queritur Cyprianus quod Victori, quondam presbytero, pacem concessisset Theraplus « antequam pœnitentiam plenam egisset, ante legitimum et plenum satisfactionis tempus, sine petitu et conscientia plebis, nulla infirmitate ac necessitate cogente. » Erat ergo præsumtum aliquod pœnitentiæ tempus, cuius imminuendi potestas erat penes episcopum, modo causa aliqua gravis incidisset. Eandem pœnitentiæ plenæ notionem suppeditat Epist. LXII, in qua Cyprianus et alii cum eo episcopi de virginibus quæ cum masculis deprehensæ in eodem lecto fuerant, decernunt ut, « si pœnitentiam hujus illiciti concubitus sui egerint et a se invicem recesserint, inspiciantur interim virgines ab obstetricibus diligenter, et si virgines inventæ fuerint, accepta communicatione ad Ecclesiam admittantur....; si autem de eis aliqua corrupta fuerit deprehensa, agat pœnitentiam plenam, quia quæ hoc crimen admisit, non mariti sed Christi adultera est; et ideo æstimato justo tempore, postea exomologesi facta, ad Ecclesiam redeat. » Brevis ergo pœnitentia integris virginibus imponitur, corruptis autem plena « et justo tempore æstimato: » et quemadmodum in concilio Carthaginiensi sancitum ut lapsi interim admitterentur, sacrificati pœnitentiam plenam agerent, ita etiam hoc loco decernunt episcopi ut virgines interim inspiciantur, et integris in Ecclesiam admissis, corruptæ pœnitentiam plenam agant. 3° Si sacrificati per totum vitæ tempus additi pœnitentiæ fuissent, necesse non fuisset « ut examinarentur causæ et voluntates et necessitates singulorum; » sed, ut observat Tillemontius, nullum prorsus discrimen, nullus delectus exstitisset.

XIII. — DE CHRISTI IN EUCHARISTIA PRÆSENTIA.

Ecclesiæ doctrina de corpore et sanguine Domini apertis Cypriani testimoniis continetur. Quidquid de Eucharistia prædicat S. Martyr, eo spectat ut notio illa confirmetur quam prima auditione Christi verba animis afferunt. Perspici potest illius sententia ex his quæ de sacramentis hæreticorum disserit. Cur enim in Epist. LXX, « Eucharistiam fieri apud illos omnino non posse » censebat, nisi quia Christi verba ab illis frustra promulgari existimabat, frustra invocari Spiritum sanctum, ut panem et vinum faciat corpus et sanguinem Christi? Sic etiam Firmilianus ut probet non satis esse ad effectus sacramentorum ut Ecclesiæ preces et ritus serventur, exemplo utitur insanæ ejusdam muliercule quæ fréquenter ausa fuerat, ut « et invocatione non contemptibili sacrificare se panem et Eucharistiam facere simularet, et sacrificium Domino non sine sacramento salutæ prædicationis offerret. » Illud ergo discriminis Firmilianus et Cyprianus inter Catholicorum et hæreticorum Eucharistiam ponebant, quod hæreticis Spiritum sanctum invocantibus nulla fieret donorum mutatio, Catholicorum autem preces nunquam hoc mirabili effectu carerent.

Adco persuasum et exploratum erat Cypriano de mirabili illo ecclesiasticæ invocationis effectu, ut de lapsis ante purgatam conscientiam communicantibus dicere non dubitet lib. *de Laps.* (p. 186): « Vis infertur corpori ejus et sanguini, et plus modo in Dominum manibus atque ore delinquant, quam cum Dominum negaverunt. » Non ergo sola fide corpus Christi in Eucharistia sumitur, sed vere et ab indignis ipsis percipitur; nec corpus ab anima et divinitate separatum est, sed ipse Dominus adest, ac in eum manibus et ore delinquant qui indigne communicant. Hinc ipsam Domini majestatem adesse declarat in eodem libro: sic enim loquitur de puella quæ, a nutrice ad idolum, deinde a parentibus ad ecclesiam delata, sanguinem Domini, quem diaconus reluctanti infuderat, non sine singultu rejectit. « In corpore atque ore violato, inquit, Eucharistia permanere non potuit. Sanctificatus in Domini sanguine potus de pollutis visceribus erupit. Tanta est potestas Domini, tanta majestas! » (Pag. 189.) Narrat ibidem Cyprianus aliud miraculum: « Et quidem alius, inquit, quia et ipse maculatus sacrificio a sacerdote celebrato partem eum cæteris ausus est latenter accipere, sanctum Domini edere et contrectare non potuit, cinerem ferre se apertis manibus invenit. Documento unius ostensum est Dominum recedere cum negatur. » Non ergo panis ex manibus hujus hominis evanuerat, sed ipse Dominus re-

cesserat. Hæc autem Cyprianus ea mente disserit, ut hominibus parum caute communicantibus, quid de hoc mysterio sentiendum sit explanet. Quamobrem facile perspicitur quo sensu primis sæculis hæc Christi verba, *hoc est corpus meum, hic est sanguis, etc.*, episcopi acciperent, cum ex his concludant Christi corpus et sanguinem sumi, in ipsum Dominum ore et manibus delinquere qui indigne communicant, potestatem Domini et majestatem adesse, ac ipsum Dominum non sine miraculo e manibus contaminatis recessisse. Si credita tunc non fuisset mutatio vini in sanguinem Christi, num, quaeso, post eas preces quibus Deus rogatur ut vinum faciat sanguinem Christi, nihil aliud jam nisi sanguis Christi in calice agnosceretur? Nihil aliud profecto agnoscit Cyprianus sexcentis locis. Statuit adversus eos qui aquam tantum in matutinis sacrificiis offerebant, indignum esse Christiano vereri ne per saporem vini redoleat sanguinem Christi. Sic ergo, inquit, incipit et a passione Christi in persecutionibus fraternitas retardari, dum in oblationibus discit de sanguine ejus et cruore confundi..... Quomodo autem possumus propter Christum sanguinem fundere, qui sanguinem Christi erubescimus libere (p. 109)? Non solum sanguinem vocat, sed etiam cruorem, et cum eo sanguine comparare non dubitat qui in venis nostris fluit. Ait etiam, pag. 106: « Quomodo ad potandum vinum veniri non potest nisi botrus calcetur ante et prematur, sic nos nec sanguinem Christi possemus bibere, nisi Christus calcatus prius fuisset et pressus, et calicem prior biberet, in quo credentibus propinaret? »

Quemadmodum Cyprianus communionem indignas detestatur, quia « sanctum Domini corpus » profanatur (p. 20), quia « vis inferitur corpori et sanguini Domini, et in Dominum manibus et ore » delinquitur (p. 186), quemadmodum Firmilianus instar pizanti ducebat quod hamines, ut ipsi videbatur, non baptizati « usurpata temere communicatione contingant corpus et sanguinem Domini (p. 149), » sic gratiæ dona quæ ex Eucharistia percipi solent, ex corpore et sanguine Christi præsentibus repetuntur. Docet Cyprianus milites Christi considerare debere « idcirco se quotidie calicem sanguinis Christi bibere, ut possint et ipsi propter Christum sanguinem fundere. » Hinc, cum, instante Galli et Volusiani persecutione, communionem iis qui sub Decio lapsi fuerant, concedere decrevisset, indulgentiæ hanc rationem reddit in Ep. ltv (p. 78): « Nam quomodo, inquit, docemus aut provocamus eos in confessione nominis sanguinem suum fundere, si eis militaturis Christi sanguinem denegamus? Aut quomodo ad martyrii poculum idoneos facimus, si non eos prius ad bibendum in ecclesia poculum Domini jure communicationis admittimus? » Et in Ep. lxvii (p. 107): « Calix Dominicus sic bibentes inebriat ut sobrios faciat, ut mentes ad spiritalem sapientiam dirigat, ut a sapore isto sæculari ad intellectum Dei unusquisque respiciat: et quemadmodum vino isto committi mens solvitur et anima relaxatur, et tristitia omnis exponitur, ita epotato sanguine Domini e poculo salutari, exponatur memoria veteris hominis, et fiat oblivio conversationis pristinae sæcularis, et mœstum pectus ac triste, quod prius peccatis augmentibus premebatur, divinæ indulgentiæ lætitia resolvatur. » Quidquid ergo docet Ecclesia catholica de mutatione panis et vini in corpus et sanguinem Christi, quidquid animo hæc fide inbuto observari potest, id Cypriani menti impressum et insculptum fuisse perspicimus.

Objicit nobis editor Oxoniensis hunc locum ex Epist. lxvii: « Sic autem in sanctificando calice Domini, » inquit (p. 108) Cyprianus, « offerri aqua sola non potest, quomodo nec vinum solum potest? Nam si vinum tantum quis offerat, sanguis Christi incipit esse sine nobis. Si vero aqua sit sola, plebs incipit esse sine Christo. Quando autem utrumque miscetur, tunc sacramentum spiritale et cœleste perficitur. » Ex his colligit sanguinem Christi esse in calice, quemadmodum ipsa plebs eodem calice contineri dicitur. Sed adeo manifestum est discrimen, ut mirer hominem eruditum in his cavillationibus immorari. Quis enim unquam dixit populum in calice bibi, ore et manibus contingi, populum recedere eum species immutata sunt, et alia ejusmodi quæ de Christi sanguine dicta modo retulimus? Quamobrem, cum dicitur plebs esse in calice, manifesta est figura quæ neminem latere, neminem in erroris periculum conjicere possit. At post Christi verba, *hic est sanguis, etc.*, quotidie commemorata et inculcata, post quotidianas in sacrificio preces, ut vinum fiat sanguis Christi, quis figuram suspicari potuisset nihil aliud audiens nisi Christi sanguinem esse in calice, offerri in calice, et bibi, ac animas nostras corroborare ut nostrum sanguinem pro Christo fundamus?

Sed breviter nobis examinandum quid intersit inter eas rationes quibus aquam Cyprianus calicis infundendam, et ea quibus vinum omnino necessarium esse persuadet. Sic enim et Domini sanguinis veritas patebit, et obiter refellentur qui aquam a Cypriano, ut jure divino, non solum ecclesiastico, præscriptam commendari volunt. S. Martyr evertere et iterum pessimam consuetudinem, quæ apud nonnullos obrepserat, ut aqua sola in matutino sacrificio offerretur. Quamobrem demonstrat aquam non in Eucharistia, sed tantum in Baptismo ad proprium sacramenti effectum essentialem esse materiam, et « quotiescumque aqua sola in Scripturis nominatur, Baptisma prædicari, et appellatione aquæ Baptisma significatum semper esse; » at vero in Eucharistia « calicem mixtum fuisse quem Dominus obtulit, et vinum fuisse quod sanguinem suum dixit, eumque docuisse exemplo magisterii sui calicem vini et aquæ conjunctione misceri. » Hinc aquam ad mysticas tantum significationes adhiberi demonstrat: « Aquas namque populos, inquit (p. 108), significare in Apocalypsi Scriptura divina declarat dicens: *Aquæ quas vidisti, super quas sedet meretrix illa, populi et turbæ et gentes ethnicorum sunt et lingue.* Quod scilicet perspicimus et in sacramento calicis contineri. Nam, quia nos omnes portabat Christus, qui et peccata nostra portabat, videmus in aqua populum intelligi, in vino vero ostendi sanguinem Christi. » Hæc tamen Cyprianus necessitatem aquæ elevat potius quam commendat. Sed tamen postea ait aquam

solam offerri non posse « quomodo nec vinum solum potest, » et copulationem et conjunctionem aquæ et vini sic misceri in calice Domini, « ut commixtio illa non possit ab invicem separari. » Animadvertendum est Cypriani consilium. Dissersens cum hominibus aquam solum adhibentibus, utitur principio quod facile concessuri erant, ne vinum quidem solum adhiberi debere. Nulla sane illis obstat anticipata opinio quominus id facerentur; quamobrem Cyprianus statuit aquam solum adhiberi non debere, quomodo nec vinum solum; non quod metueret ne ejusmodi homines vinum solum offerrent; non quod aquam æque ac vinum a Christo præscriptam et ad essentiam sacramenti pertinere duceret, satis enim declaravit eam ad mysticas significationes adhiberi; sed quia hæc comparatio ad vini necessitatem demonstrandam apposita erat, et ex incommodis quæ vino solo adhibito consequerentur, multo graviora consequi patebat si aqua sola adhibeatur. Hinc quoties in hæc epistola calicem mixtum esse debere statuit, non id proprie refert ad aquam, sed ad vinum, quod hi quos refellebat, omittebant.

Necessitatem vini longe aliter defendit Cyprianus. Demonstrat 1° Scripturæ testimoniis, ut aquam in Baptismo, ita vinum in Eucharistia designari; 2° præceptum Christi longe gravissimum violari, si vinum omittatur. « Cum ergo, inquit (p. 107), neque ipse Apostolus neque Angelus de cælo annuntiare possit aliter aut docere præterquam quod semel Christus docuit et Apostoli ejus annuntiaverunt, miror satis unde hoc usurpatum sit, ut, contra evangelicam et apostolicam disciplinam, quibusdam in locis aqua offeratur in Dominico calice, quæ sola Christi sanguinem non possit exprimere. » Et p. 109: « Quod si nec minima de mandatis Dominicis licet solvere, quanto magis tam magna, tam grandia, tam ad ipsum Dominicæ passionis et nostræ redemptionis sacramentum pertinentia fas non est infringere, aut in aliud quam quod divinitus institutum sit, humana traditione mutare? » 3° Ex hac divini instituti temeraria immutatione quænam incommoda consequi existimat Cyprianus? « Calicem etenim, inquit (p. 106), sub die passionis accipiens, benedixit et dedit discipulis suis dicens: *Bibite ex hoc omnes. Hic est enim sanguis novi Testamenti*, etc. Qua in parte invenimus calicem mixtum fuisse quem Dominus obtulit, et vinum fuisse quod sanguinem suum dixit. Unde apparet sanguinem Christi non offerri, si desit vinum calici; nec sacrificium Dominicum legitima sanctificatione celebrari, nisi oblatio et sacrificium nostrum responderit passioni. Passio est enim Domini, » ut ait (p. 109), « sacrificium quod offerimus. » Ideo ergo ex Cypriano vinum adhibendum in calice, quia cum Christus accepto vino dixerit: *Hic est sanguis*, etc., si aqua sola adhibeatur, aqua remanebit, nec jam offeretur Christi sanguis, non erit passio Domini sacrificium nostrum, nec idem offeretur quod in passione oblatum est. 4° Commemorat etiam Cyprianus quot et quanta beneficia « epotato sanguine Domini et poculo salutari » percipiamus, ut demonstret quam damnosum sit aquam solum adhibere. Addit grande delictum esse de Christi « sanguine et cruore confundi, » nec jam eos posse « propter Christum sanguinem fundere qui sanguinem Christi erubescunt bibere. » Jam vero facile perspicitur quo sensu plebem, quo sensu sanguinem Christi in calice esse existimet Cyprianus. Plebis cum Christo conjunctionem aquæ cum vino conjunctione significari docet; et, aqua omissa, Christi quidem sanguinem offerri et passionem commemorari fatetur, sed tamen non leve incommodum fore si desit plebis cum Christo conjunctio. At vero sanguinem Christi in calice esse declarat, quia Christus dixit: *Hic est sanguis*, etc., nec jam, si sanguis desit, sacrificium offerri possit et passio Domini celebrari; quin etiam donis, quæ sanguinem Christi potantibus promissa sunt, penitus defraudabimur.

XIV. — DE COMMUNIONE SUB UTRAQUE SPECIE.

Quamvis Cyprianus sacrificium sub utraque specie offerendum esse, idque a Christo institutum et præscriptum esse contendat, non tamen communionem sub utraque specie necessariam judicabat, ut ex ejus principiis et ex consuetudine illius ætatis perscipi potest. Neque enim quæcumque Christus fecit in institutione sacramenti, ea omnia instar legis observanda ducebat, sed ea tantum quæ ad essentiam sacramenti pertinent. Nam, cum ei objiceretur Dominum post cœnam obtulisse, sic respondet (Ep. LXIII, p. 109): « Numquid ergo dominicum post cœnam celebrare debemus, ut sic mixtum calicem frequentandis dominicis offeramus? Christum offerre oportebat circa vesperam diei, ut hora ipsa sacrificii ostenderet occasum et vesperam mundi.... Nos autem resurrectionem Domini mane celebramus. » Cor ergo præscriptum esse negat ut idem hæc in re faciamus quod Christus fecit; in oblatione autem panis et vini cum sacerdote Christi vice vere fungi contendit, « qui id quod Christus fecit imitatur, et offert secundum quod ipsum Christum videat obtulisse? » Ratio hujus rei ante oculos posita. Nihil refert ad naturam sacrificii, utrum mane an post cœnam offeratur. Sed, si aqua pro vino offeratur, institutum a Christo sacrificium penitus evertitur, nec ejus passio celebratur, nec sanguis in calice offeretur aut bibetur, sed aqua communis. Ex his principiis perscipi potest quid de communionem sub utraque specie senserit Cyprianus. Necessarium et a Christo præceptam credere non potuit, quippe cum ad essentiam sacramenti non pertineat. Totum enim Christum sub utraque specie agnoscit Cyprianus, illius majestatem in calice reveretur, eumque recessisse declarat e manibus hominis contaminati, in quibus loco Eucharistiæ cinis inventus est.

Consentiunt antiquæ Ecclesiæ consuetudines cum ipsius fide et doctrina, jam vidimus ex Cypriano exemplum puellæ ex solo calice communicantis, quam consuetudinem nemo nescit in Occidente usque ad

duodecimum sæculum perseverasse. Luce clarius est hanc puellam sub specie panis non communicasse; hanc enim historiam refert Cyprianus ut pateat in corpore atque ore violato Eucharistiam permanere non potuisse: at, si speciem panis antea sumpsisset, nullum prorsus miraculum, nulla Cypriani ratio existisset. Attulimus etiam exemplum illius qui in manibus Eucharistiæ loco cinerem invenit: aliud exstat simillimum in eodem *de Lapsis* libro mulieris eujusdam quæ, cum carcam suam, in qua Domini sanctum fuit, manibus indignis tenuisset aperire, igne inde surgente deterrita est ne auderet attingere.)

XV. — S. CYPRIANI SENTENTIA DE SACRIFICIO, DE PURGATORIO ET INVOCATIONE SANCTORUM.

Eucharistiam verum esse ac proprie dictum sacrificium testimonio suo confirmat Cyprianus. « Dominiæ hostiæ veritatem » schismaticos « per falsa sacrificia profanare » ait in libro de *Unit. Eccles.* (pag. 200). Vera illa hostia quam Cyprianus offerri contendit in sola Ecclesia, ipse Christus est in altari modo incruento immolatus. « Jesus Christus Dominus et Deus noster, inquit Ep. LXIII (p. 109), ipse est summus sacerdos Dei Patris, et sacrificium Patri seipsum primus obtulit, et hoc fieri in sui commemorationem præcepit. » Cum ergo eadem victima quæ in cruce oblata est, offeratur in altari, non immerito ait Cyprianus: « Passio est Domini sacrificium quod offerimus. » Negat in eadem epistola « sacrificium Dominicum legitima sanctificatione celebrari, nisi oblatio et sacrificium nostrum responderit passioni. » Sacrificii a Christo instituti veritatem inde etiam demonstrat, quod a sacerdote Melchisedech præfiguratum fuerit. « Item in sacerdote Melchisedech, inquit (p. 105), sacrificii Domini sacramentum præfiguratum videmus, secundum quod Scriptura divina testatur et dicit: *Et Melchisedech, rex Salem, protulit panem et vinum.* Fuit autem sacerdos Dei summi, et benedixit Abraham. Quod autem Melchisedech typum Christi portare declarat in Psalmis Spiritus sanctus ex persona Patris ad Filium dicens: *Ante luciferum genui te. Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.* Qui ordo utique hic est de sacrificio illo veniens et inde descendens quod Melchisedech sacerdos Dei summi fuit, quod panem et vinum obtulit, quod Abraham benedixit. Nam quis magis sacerdos Dei summi quam Dominus noster Jesus Christus, qui sacrificium Deo Patri obtulit; et obtulit hoc idem quod Melchisedech obtulerat, id est panem et vinum, sumum scilicet corpus et sanguinem. »

Sacrificium pro vivorum et mortuorum peccatis offertur. Hinc queritur Cyprianus in libro *de Lapsis* (p. 186), quod lapsorum nonnullis communicatio data sit « ante purgatam conscientiam sacrificio et manu sacerdotis, ante offensam placatam indignantis Domini et minantis. » Cyprianus, in Epistola LX ad *episcopos Numidas*, testatur se singulorum qui ad redemptionem captivorum prompte ac liberaliter operati sunt, nomina subdividisse, ut eos episcopi in mente habeant in orationibus suis, « et eis vicem boni operis in sacrificiis et precibus representent. » Quod spectat ad mortuos, egregium testimonium habemus in Ep. LXVI, ad *clerum et plebem Furnis consistentem.* Antecessores Cypriani staterant ne quis frater excedens ad tutelam vel curam clericum nominaret; ac si quis hoc fecisset, non offerretur pro eo, ne sacrificium pro dormitione ejus celebraretur. Neque enim apud altare Dei meretur nominari in sacerdotum prece, qui ab altari sacerdotes et ministros voluit evocare. Quamobrem, cum Victor quidam Geminium Faustinum presbyterum ausus esset tutorem constituere, vetat Cyprianus ne « pro dormitione ejus fiat oblatio, aut deprecatio aliqua nomine ejus in ecclesia frequentetur. » Frustra contendit auctor editionis Oxoniensis « hæc in fidei, spei et charitatis tesseram, non autem in animarum subsidium, aut purgatorii ignis ardoribus æstuentium refrigerium præstita fuisse, quia hæc ad martyres imprimis spectabant. » Nihil agit hoc martyrum exemplum: non offerebatur sacrificium pro peccatis martyrum, quippe cum omnibus exploratum esset eos in cælo Deum videre. Quamobrem non eodem loco nominabantur ac alii in Ecclesia: pæce mortui; et quod ait Cyprianus in Ep. xxxiv, sacrificia pro illis offerri solita, id ipse Cyprianus explicat in Ep. xxxvii, ubi ait oblationes et sacrificia « ob commemorationes eorum » celebrari. Alia fuit ratio morientium in Ecclesiæ pace. Pro eorum peccatis sacrificium offerebatur, ut videre est in liturgia quæ extat lib. viii. *Constitut. Apost.*, cap 41, ubi hæc leguntur: « Pro fratribus nostris qui in Christo requieverunt oremus, ut hominum amans Deus, qui animam defuncti suscepit, ei remittat omne peccatum voluntarium ac non voluntarium, et propitiis clemensque factus colloct eum in regione piorum, etc. »

Nec mirum sane est si veteres Christiani fidelibus defunctis sacrificium profuturum sperabant; quippe cum persuasum omnibus atque exploratum esset justorum animas quæ e corpore solvuntur antequam peccata omnia expiaverint, pœnis affici in altera vita eorumque beatitudinem differri. Hinc iis metuebatur Clerus Romanus qui ante exactam poenitentiam moriebantur, « Deo sciente, inquit Epist. xxxi, quid de talibus faciat, et qualiter judicii sui pondera examinet. » Ejusmodi homines sic comparat Cyprianus cum iis qui vita pro Christo profusa aut saltem sanete exacta moriuntur. « Aliud est, inquit in Epist. LI (p. 72), ad veniam stare, aliud ad gloriam pervenire; aliud missum in carcerem non exire inde donec solvat novissimum quadrantum, aliud statim fidei et virtutis accipere mercedem; aliud pro peccatis longo dolore cruciatum eroundari et purgari diu igne, aliud peccata omnia passione purgasse: aliud denique pendere in diem judicii ad sententiam Domini, aliud statim a Domino coronari. » Inutilis prorsus Rigaltii

et editoris Oxoniensis labor in hoc testimonio eludendo. Hunc carcerem et longi doloris cruciatum et ignem diu purgantem detorquent ad pœnitentiam lapsis imponi solitam a sacerdotibus. Sed 1° illud saltem fateri debent ex Cypriani verbis consequi, temporales pœnas iis persolvendas superesse quibus remissæ sunt æternæ. 2° Si pœnitentiæ labores Cyprianus describit, multo id magis iis congruit qui ante exactum pœnitentiæ cursum moriuntur. Nemo enim hanc opinionem affinget Cypriano, ejusmodi homines non ad veniam stare, sed ad veniam pervenire; non mitti in carcerem, donec solvant novissimum quadrantem, sed statim fidei et virtutis accipere mercedem; non pro peccatis longo dolore cruciatos mundari et purgari diu igne, non pendere in diem judicii, sed statim a Domino coronari. 3° Cyprianus non solum martyres cum lapsis, sed etiam virgines cum adulteris comparat. Dubium non est quin de martyribus et virginibus mortuis loquatur, cum coronam illis statim donari pronuntiat. Cur ergo eum de pœnitentium statu in hac tantum vita locutum credamus? Præclara sane esset atque egregia comparatio, martyres et virgines cum idololâtris et adulteris in hoc conferre, quod primi statim in altera vita coronentur, postremis vero pœnitentiæ labor in hac vita subeundus sit. Sed si isti idololâtræ et adulteri post inchoatam pœnitentiam moriantur, an statim, ut martyres et virgines, mercedem et coronam accipient, et peccata omnia pœnitentiâ purgasse videbuntur? Quis non videt injustitiam a Cypriano comparisonem ad futuram potissimum vitam referri? quippe eum in hac vita pœnitentium laborem sacræ virgines, quarum erat austerum vivendi genus, adæquarent, martyres vero longe superarent. 4° Illud « pendere in diem judicii » valde adversariis molestum. Putant Nicolans Faber et Rigaltius beatitudinem justorum a Cypriano in diem judicii, exceptis martyribus, differri. Sed hæc opinio affingi Cypriano non potest, qui hoc loco, ut jam observavi, non solum de martyribus, sed etiam de virginibus loquitur. Sepe alias docet, præcipue vero in libro *de Mortalitate*, non solum martyres, sed alios etiam sanctos, cum ex hac vita decedant, cum Christo incipere regnare; virgines et pueros ad continentis et innocentis præmium feliciter pervenire, justos ad refrigerium vocari. Illud ergo testimonium de quo nunc agimus, ad eos referri debet quos ante plenam pœnitentiam mortuos in diem judicii generalis reservari existimat Cyprianus. Nec mirum si ejusmodi hominum beatitudinem usque ad hoc tempus differat; cum enim instare crederet adventum Domini, temporis spatium justo longius non poterat videri. Porro Cypriani sententiâ inde etiam illustratur, quod in die judicii martyrum merita pluribus in hunc diem pendentibus profutura declarat: « Credimus quidem, » inquit in libro *de Lapsis* (pag. 187), « posse apud judicem plurimum martyrum merita et opera justorum, sed cum judicii dies venerit, cum post occasum sæculi hujus et mundi ante tribunal Christi populus ejus adsiderit. » Atque hæc quidem de iis qui sese in Ecclesia pœnitentiæ submitunt; qui autem extra Ecclesiam moriuntur, eos Cyprianus declarat, etiamsi pro nomine occisi sint, nunquam ad indulgentiam aliis in sinu Ecclesie morientibus promissam perventuros. « Et quia apud inferos confessio non est, inquit in eadem Epist. LV, nec exomologesis illis fieri potest, qui ex toto corde pœniterint et rogaverint in Ecclesiam debent interius suscipi et in ipsa Domino reservari, qui, ad Ecclesiam suam venturus, de illis utique quos in ea intus invenerit, judicabit. Apostatæ vero et desertores et adversarii et hostes et Christi Ecclesiam dissipantes, nec si occisi pro nomine fuerint, admitti secundum Apostolum possunt ad Ecclesie pacem, quando nec Spiritus nec Ecclesie tenerunt unitatem. » Merito negat Cyprianus exomologesin quæ in hac vita præscribitur, in altera perfici posse. Sed perspicuum est ab eo agnosci indulgentiam quamdam et pacem, quæ schismaticis et hæreticis extra Ecclesiam mortuis, etiamsi pro nomine occisi fuerint, præclusa et denegata, aliis in Ecclesia mortuis et in adventum Domini reservatis concedetur.

Ex his patet communionem illam quam Ecclesia catholica cum sanctis et martyribus et cum justis ante plenam pœnitentiam mortuis fovet, non novum esse commentum, sed dogma primis sæculis notum et creditum. Nec mirum si hæc communitio his non placet qui ab unitate Ecclesie discesserunt; sed Cyprianus, ejus inter præcipuas virtutes enituit unitatis amor, præter ea quæ ab illo in honorem martyrum decreta retulimus, duobus aliis in locis testatur quam arcta intercedat Ecclesie presentis cum sanctis et martyribus necessitudo. Primus exstat in libro *de Hab. Virg.*, quem sic concludit Cyprianus: « Tantum mementote tunc nostri cum incipiet in vobis virginitas honorari. » Alterum testimonium legitur in Ep. LVII *ad Cornelium*, quem sic alloquitur Cyprianus: « Memores nostri invicem simus, concordés atque unanimés, utrobique pro nobis semper oremus, pressuras et angustias mutua charitate relevemus, et si quis istine nostrum prior divinæ dignationis celeritate præcesserit, perseveret apud Dominum nostra dilectio, pro fratribus et sororibus nostris apud misericordiam Patris non cesset oratio. » Frustra hæc editor Oxoniensis eludere conatur. Virginitatem ait incipere honorari eum ad confessionis decus pervenit; sed Cyprianus virgines omnes generatim alloquitur, non solas martyres, nec proinde martyrii sed virginitatis coronam indicat. Alterum locum sic interpretatur Fellus, quasi Cyprianus eum Cornelio paciscatur « ut is qui superstes fuerit, cui in vivis diutius esse contigerit, precari pergat. » At manifesta est cavillatio; non enim hoc precandi munus ei commendat Cyprianus, qui superstes fuerit, sed qui « prior præcesserit. » Sed Fellus ex nostra interpretatione consequi negat, ut sanctos liceat precari. Verum non animadvertit quam hæc arcte cohererent cum invocatiõe sanctorum, quæ si priscis sæculis instar superstitionis Christo injuriöse habita fuisset, vel potius si non viguisset in tota Ecclesia, ut eam viguisset

certissima monumenta testantur, nunquam Cypriano in mentem venisset virgines et martyres in antecessum precari et invocare.

XVI. — DE CHRISTI DIVINITATE, EIUSQUE GRATIA.

Præfationis modum transgrederer si in aliis Cypriani sententiis accurate vestigandis inmorarer. Nihil enim erroris excogitatum est his posterioribus sæculis, ut recte observat Pamelius, quod non ex Cypriani testimoniis refellatur. De Christi divinitate sanctus Martyr data opera non pertractavit, sed breves illius de Deo incarnato sententiæ non minus habent roboris et momenti, quam uberior pertractatio. Christum Dominum et Deum nostrum appellare solet, velut cum ait in Ep. viii (p. 15). « Habemus advocatum et deprecatorem pro peccatis nostris Jesum Christum Dominum et Deum nostrum. » Elaborandum esse docet in Ep. lx (p. 99), « ut Christum judicem et Dominum et Deum nostrum promereamur obsequiis nostris. » In Ep. lxxii, (p. 104): « Jesus Christus Dominus et Deus noster sacrificii hujus auctor et doctor; » et p. 109: Jesus Christus Dominus et Deus noster ipse est summus sacerdos Dei Patris. » In Ep. xlvii (p. 61), gratias agit « Deo patri omnipotenti et Christo ejus Domino et Deo nostro salvatori. » Vid. Ep. lvi, pp. 92 et 94; Ep. lxxv, p. 115; Ep. lxxiv, pp. 159 et 140; Ep. lxxvii, pp. 158.

In libro *de Orat. Dom.* (p. 204): « Oremus itaque, fratres dilectissimi, sicut magister Deus docuit; » et (p. 206): « Deus pacis et concordie magister qui docuit unitatem, sic orare unum pro omnibus voluit, quomodo in uno omnes ipse portavit. » In libro *de Vanitate idolorum* (p. 228) Christum similiter vocat Deum nostrum, Deum cum homine mixtum: in libro ii *Testim.* hominem et Deum ex utroque genere concretum. Deum esse et Deum vocari probat in Scripturis veteris et novi Testam., pp. 286, 287, 288, et ad eum refert præclarissima quæque testimonia. In libro *de Exhort. marty.* (p. 267), postquam retulit illud Isaïæ, *Ego Dominus Deus tuus sanctus Israel qui te salvum facio*, addit: « Qui et in Evangelio promittit auxilium divinum Dei servis, in persecutionibus non defuturum dicens: *Cum autem vos tradiderint*, etc. » In libro *de Bono patientiæ* docet Christum in cœlis adorari, ac præcepisse Patrem ut Filius adoretur; ad eum refert hæc Scripturæ testimonia: *Deus manifestus veniet, Deus noster et non silebit, Dominus Deus virtutum prodibit*, et alia ejusmodi; tum addit: « Quis autem est qui tacuisse se prius dicit et non tacebit? Utique ille qui sicut ovis ad victimam ductus est... *Hic est Deus noster*, id est, non omnium sed fidelium et credentium Deus, qui cum in secundo adventu manifestus venerit, non silebit. » Non omitendus insignis locus ex Epist. *ad Jubaianum* (p. 153), ubi docet Cyprianus conceptis verbis tres personas Patrem et Filium et Spiritum sanctum unum esse Deum: « Nam si, inquit, baptizari quis apud hæreticos potuit, utique et remissam peccatorum consequi potuit. Si peccatorum remissam consecutus est, et sanctificatus est et templum Dei factus est. Si sanctificatus est et templum dei factus est, quæro ejus dei? Si Creatoris, non potuit, quia in eum non credidit: si Christi, nec hujus fieri potuit templum, qui negat Deum Christum: si Spiritus sancti, cum tres unum sint, quomodo Spiritus sanctus placatus esse ei potest qui aut Patris aut Filii inimicus est? » Vid. librum *de Unit. Eccles.*, ubi citat hæc Scripturæ testimonia: *Ego et Pater unum sumus, et hi tres unum sunt*. Vid. etiam Epist. lxxxvi (p. 139), ubi perabsurde dici contendit eos qui foris baptizati sunt « Christum quidem induisse, sed Spiritum sanctum non potuisse percipere, quasi possit aut sine Spiritu Christus indui, aut a Christo Spiritus separari. »

Summa illa in Deum incarnatum pietas, quæ in scriptis Cypriani mirum in modum elucet, pariter calebat in aliorum Africae episcoporum animis, ut perspicere possumus ex concilio Carthaginensi, in quo adfuerunt 87 episcopi ex Africa, Numidia et Mauritania, cum presbyteris et diaconis, præsentem etiam plebis maxima parte. Nemesianus a Thubunis in hoc concilio sic loquitur (p. 350) de Spiritu sancto: « *Quod natum est de carne caro est, et quod natum est de Spiritu Spiritus est*, quia Deus Spiritus est, et de Deo natus est. » Minus commode editor Oxoniensis illud, « de Deo natus est, » sic explicat: « Natus de Spiritu de Deo natus est. » At dicere debuisset Nemesianus « de Deo natum est. » Qui mediocriter attendet, hanc hujus loci videbit esse sententiam, quod ex Spiritu natum est Spiritum esse, quia Spiritus sanctus, cum Deus sit et ex Deo natus sit sive processerit (hæc enim interdum idem sonant), pro summa sua potestate Spiritus eos efficit quos regenerat. Fortunatus a Tachabori in eodem concilio sic loquitur (p. 352): « Jesus Christus Dominus et Deus noster, Dei Patris et creatoris filius, super petram ædificavit Ecclesiam suam. » Euchratius a Thenis (p. 353): « Fidem nostram et Baptismatis gratiam Deus et Dominus noster Jesus Christus suo ore Apostolos docens perimplevit dicens: *Ite et docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti*. » Ibidem Felix ab Uthina: « Nemini dubium est, sanctissimi consacerdotes, non tantum posse humanam præsumptionem, quantum Domini nostri Jesu Christi adorandam et venerabilem majestatem. » Venantius a Timisa (p. 355): « Christus Dominus et Deus noster ad Patrem proficiscens sponsam suam nobis commendavit. »

Quemadmodum de Incarnationis mysterio, sic etiam de acceptis ab incarnato Deo beneficiis magnifice sentiebat Cyprianus. Jamdudum observarunt eruditi theologi Pelagianorum errores multo ante a S. Martyre confutatos fuisse, eumque Augustino plurima ad hujus hæresis eversionem suppeditasse. Probe sciebat Cy-

prianus Dominum advenientem sanasse « illa quæ Adam portaverat vulnera, et venena serpentis antiqua » curasse (p. 257). Ilinc Baptismum omnibus omnino necessarium esse credebat : « Omnes quidem » inquit in libro *de Habit. virg.* (p. 180), « qui ad divinum lavacrum Baptismi sanctificatione perveniunt, hominem illic veterem gratia lavacri salutaris exponunt, et innovati Spiritu sancto a sordibus contagionis antiquæ iterata natiuitate purgantur. » In primis autem catholicum dogma defenditur in Epistola, LIX quam non solus Cyprianus, sed et ceteri collegæ qui in concilio adfuerunt numero 66 ad Fidum scripsere. Is nescio quo opiniois errore sibi linxerat infantes « intra secundum vel tertium diem quò nati sunt constitutos baptizari non oportere, et considerandam esse legem circumcisionis antiquæ, ut intra octavum diem cum qui natus est baptizandum et sanctificandum non putaret. » Longe aliud in concilio omnibus visum est, ac universi iudicaverunt « nulli homini nato misericordiam Dei et gratiam denegandam. Porro autem, inquirunt, si etiam gravissimis delictoribus et in Deum multum ante peccantibus remissa peccatorum datur, et a Baptismo atque a gratia nemo prohibetur, quanto magis prohiberi non debet infans, qui recens natus nihil peccavit, nisi quod, secundum Adam carnaliter natus, contagium mortis antiquæ prima natiuitate contraxit, qui ad remissam peccatorum accipiendam hoc ipso facilius accedit quod illi remittuntur non propria sed aliena peccata. » Contra superba Pelagianorum commenta, docet Cyprianus pluribus locis nos quotidie peccare, ut in libris *de Orat. Dom.* p. 211 ; *de Opere et Eleemosynis*, pp. 258 et 245, et I. III. *Testim.*, p. 54.

Christi gratiam innumeris in locis mirifice commendat Cyprianus, qui, cum adhuc in tenebris et nocte cæca jaceret, fieri non posse credebat quod Christiani docebant, « ut quis renasci denuo posset, utque, in novam vitam lavaero aquæ salutaris animatus, quod prius fuerat exponeret, et, corporis licet manente compage, hominem animo ac mente mutare! (Ep. ad Donat.). » Sed hunc errorem simul cum aliis vitiis et erroribus deposuit, et Christi gratiam eo libentius deinceps prædicavit, quo pertinacius rejecerat. Videri possunt quæ in hac sententiam disserit in Epistola ad Donatum. Probat in *Exhort. mart.* (p. 167), ex pluribus Scripturæ testimoniis « tinendas non esse injurias et pœnas persecutionum, quia major est Dominus ad protegendum quam diabolus ad impugandum. » Vid. pp. 262, 268, 275. In Ep. IX martyres hortatur ad constantiam, « quia major est qui in nobis quam qui in hoc mundo, nec plus ad deiciendum potest terrena pœna quam ad erigendum tutela divina. » Plura vide in eadem epistola et in Ep. LV (p. 88). Iluc referri possunt plurima alia Cypriani principia ; velut cum docet victoriam a Deo dari (p. 79) ; Deum victores sua dignatione facere (162, 285) ; Deum remunerare in nobis quicquid ipse præstitit, honorare quod ipse fecit (169) ; nostrum nihil esse (505) ; neminem sibi quidquam assumere debere (212) ; totum Deo dandum (*Ibid.*). Evolvendus in primis liber *de Orat. Dom.*, ubi docet orandum ut fiat in nobis voluntas Dei, ut Dei voluntas fiat in corpore et spiritu, ut facere possimus quod Deus vult ; ut in illis non credentibus fiat voluntas Dei, quemadmodum in nobis per fidem nostram voluntas Dei facta est ; opus enim esse Dei voluntate ut in nobis fiat voluntas Dei ; ut qui in Baptismo sanctificati sumus, in eo quod esse cœpimus perseveremus ; ut sanctificatio et vivificatio quæ de Dei gratia sumitur, ipsius perfectione servetur.

VITA SANCTI CYPRIANI,

CURA D. PRUDENTII MARAN O. S. B. ADORNATA.

MAGNUM christianæ religionis lumen Cyprianus, quoadiu in Ecclesia micuit, magna pars fuit earum rerum quæ tunc gestæ fuerunt. Quamobrem suppeditat ejus vita amplissimam disserendi segetem, ac toto volumine opus esset si rerum ad eum pertinentium et genus et modos persequi, si edita singularum virtutum exempla oculis subicere, si eximios animi sensus ex epistolis et aliis scriptis, in quibus illius mores mirifice depinguntur eruere instituerem. Sed non est hujus loci ejusmodi pertractatio, nec mihi

propositum sic de Cypriani rebus disserere, sed tantum eas ordine explicare, ac ipsa etiam scripta temporibus notare. Nam, cum hæc elucubratio conjuncte cum sancti Martyris scriptis prodeat, necessaria non est longiorum testimoniorum appositio, quæ quisque potest ex ipso fonte haurire ; variisque suspensendum observationibus, quæ forte non essent omittendæ si S. Cypriani vita separatim ab ejus operibus in lucem ederetur.